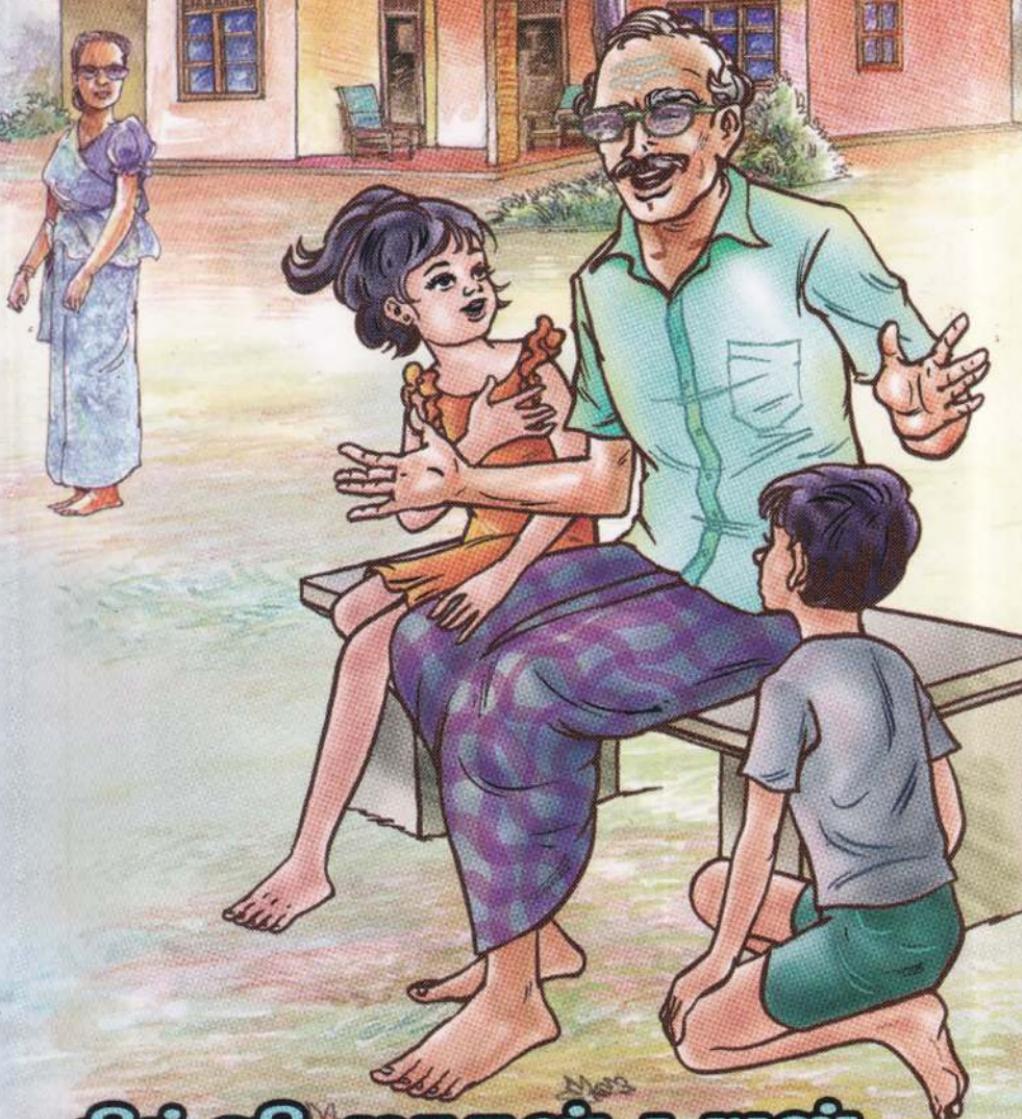

முல்லைத்தீவு

தாத்தா

சிட்னி மாகஸ் டயஸ்
தயிழில்-திக்ஞவஸ்ஸை கமாஸ்

முன்னைத்தீவு தாத்தா

சிங்கள மூலம்:
சிட்னி மாகஸ் டயஸ்

தமிழில்:
திக்குவல்லை கமால்

Mulaithive seeya

©Sydney Marcus Dias

First Print- 2011 September

Translated By:

Dickwelle Kamal

ISBN:978-955-1848-59-0

Computer Type setting By:

S.S.Kumari

Cover design and Illustrations

Palitha Janaranjana

Supported by

Neelan Thiruchelvam Trust

Printed By:

Jayan Print Graphics

51A/1, Galahitiyawa, Ganemulla

Published By:

Thothanna Publishing House

Uswewa Road, Anamaduwa, SriLanka

032-2263446

thothanna@yahoo.com

www.thothanna books.com

முன்னைத்தீவு தொத்தா

சிங்கள மூலம்:
சிட்னி மாகஸ் டயஸ்

தமிழில்:
திக்குவல்லை கமால்

வெளியீடு:

THOTHANNA PUBLISHING HOUSE

Uswewa Road, Anamaduwa, Sri Lanka.

Telephone: 032-2263446

E-mail: thothanna@yahoo.com

முல்லைத்தீவு தாத்தா

© சிட்னி மாகஸ் டயஸ்

தமிழில்:

திக்குவல்லை கமால்

முதற் பதிப்பு:- 2011- செப்டம்பர்

கணினிப்பதிவு

எஸ்.எஸ்.குமாரி

அட்டைப்படம்/சித்திராங்கன்

பாலித ஜனரஞ்சன

அனுசாரவை

நீலன் திருச்செல்வம் டிரஸ்ட்

அச்சகம்:

ஜயன் பிரின்ட் கிராஃபிக்ஸ்

52 A/1கலைநிடியாவ

கணேமுல்ல.

வெளியீடு:

தோதன்ன பப்ளிஷிங் ஹவுஸ்

உலவெவ வீதி.

ஆணமுடை.

தொ.பேசி:- 032-2263446

Email: thothanna@yahoo.com

www.thothanna books.com

ISBN: 978-955-1848-59-0

ஆசிரியர் சொல்கிறார்

கடந்த முன்று தசாப்தங்களாக நடைபெற்ற பயங்கர யுத்தத்தினால் பிளவுபட்டுப்போன சமுதாயத்திலே நாங்கள் வாழ்கிறோம். இப்பொழுது நமது நாட்டில் யுத்தமொன்றில்லை. இருந்தும் யுத்தத்தினால் சிதைந்து தகர்ந்துபோன நெஞ்சங்கள் இன்னும் சீரடைந்துவிடவில்லை. சிங்கள், தமிழ், முஸ்லிம் இனங்களிடையே நிலவிவந்த பயம், சந்தேகம் என்பன இன்னும் அதே நிலையிலேயே காணப்படுகிறது. பயம், சந்தேகத்திற்குப் பதிலாக நல்லுறவும் புரிந்துணர்வும், எங்களிடையே எப்போது ஏற்படுகின்றதோ அன்றான் சிதைந்த உள்ளங்கள் மீண்டும் சீர்பற முடியும்.

இலக்கியத்திற்கூடாக சமாதானப் பாலம் அமைக்க எடுத்ததொரு முயற்சியின் விளைவே, 'மூல்லைத்தீவு தாத்தா'வாகும். நாலைந்து தசாப்தங்களுக்குள் நமது நாட்டில் நடந்த வியங்கள் தொடர்பாக எமது சிறுவர் பரம்பரைக்கு போதிய விளக்கமில்லை. விளைவை மட்டுமன்றி அதற்கான காரணத்தையும் சரியாக அறிந்துகொள்ளும் பட்சத்தில்தான் அவர்களால் சமாதானத்திற்காக முறையான பங்களிப்பைச் செய்ய முடியும். 'மூல்லைத்தீவு தாத்தா'வினாடாக அதற்கான சிறுமுயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

இக்கதையை சிங்களப் பிள்ளைகள் மாத்திரமன்றி, தமிழ், முஸ்லிம் பிள்ளைகளும் வாசிக்க வேண்டுமென்பதே எனது எண்ணம். அதனால் தான் இந்நால் தமிழிலும் மொழிபெயர்ந்து வெளியிடப்படுகின்றது.

கையெழுத்துப் பிரதியைப் படித்துவிட்டு எனக்கு ஊக்கமூட்டிய நன்பர் திலகரத்ன் திலாநாயக அவர்களுக்கு நன்றியுடையேன். இப்படைப்பு சம் பந் தமாக வாசகர் கருத்தை அறிய ஆசைப்படுகிறேன். ஒத்துழைத்த சகலருக்கும் நன்றி.

-சிட்டி மாகள் டயஸ்

தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ள, நாலாசீரீயரின்
ஏனைய நூல்கள்
சிறுவர் இலக்கியம்:-

1. எழுத்தும் நானும் நண்பர்கள்
2. இனிய பிறந்தநாள்
3. ரோஜா இளவரசி
4. பியுமாலியின் உலகம்
5. முன்மாதிரி
6. அம்மா வரும்வரை
7. மயிலரசன்
8. வெற்றிக்குருவி

இளைஞர் இலக்கியம்:-

1. ஆப்த நண்பர்கள்

சிறுகதை:-

1. ஊரடங்குச் சட்டம்
2. தொடரும் உறவுகள்

சமர்ப்பணம்

பிரபல படைப்பாளியும் 'மல்லிகை'
ஆசிரியருமான திரு. டொமினிக் ஜீவா
அவர்களுக்கு.

1

இலிதுவும் ஹிருனியும் பாடசாலை போய்வந்து
சாப்பிட்டுவிட்டு புத்தகம் வாசிக்க ஆரம்பித்தனர்.
அவர்களது பாட்டி சாய் கதிரையிலேயே
நித்திரையாகியிருந்தார்.

‘க்ரி..... னங்’

அது கேற் திறக்கும் சத்தம். யார் இந்த நேரத்தில் கேற்றைத் திறப்பது? அம்மாவும் அப்பாவும் வருவதற்கும் இன்னும் நேரமிருக்கே! இலிதுவுக்கு இதுவொரு பிரச்சினை. இலிது ஹிருனியைப் பார்த்தான். அவள் கதைப் புத்தகத்தில் மூழ்கிப் போயிருந்தாள்.

“யாரோ கேற் திறந்தாங்க தங்கச்சி”

அப்படிச் சொல்லி, ஜன்னல் திரையை விலக்கி கண்ணாடிக்கிடையால் கேற்பக்கமாகப் பார்த்தான். யாரோ ஒரு வயதானி வீட்டுப்பக்கமாக வருவது தெரிந்தது. ஒருநாளுமே காணாத ஒருவர். இலிது வக்கு பயம் ஏற்பட்டுவிட்டது. பாட்டியும் நல்ல தூக்கம்.

“தங்கச்சீ யாரோ வாறாங்க” இலிது ஹிருனிக்கு ரகசியமாகச் சொன்னான்.

ஹிருனி ஓடிச் சென்று ஜன்னலிடையால் பார்த்தாள்.

“யாரென்று தெரியாதல்லவா அண்ணா?” பயந்து போனவளாக ஹிருனி.

“அதுதானே நாங்க சத்தம் போடாதிருப்போம்”

சற்று நேரத்தில் முற்றப் பக்கமாக தொண்டை செருமும் சத்தம் கேட்டது. அண்ணனும் தங்கையும் முகத்தை முகம் பார்த்துக் கொண்டனர். இன்னும் சற்று நேரத்தில் கதவு தட்டும் சத்தம்....

‘டக்... டக்.... டக்....’

‘டக்... டக்... டக்’

அண்ணனும் தங்கையும் எந்த சத்தமும் எழுப்பவில்லை. பாட்டி இன்னும்தான் நித்திரை.

“மிஸ்டர் சுமன்சேகர..... மிஸ்டர் சுமன்சேகர”

அது பழக்கப்பட்ட குரல்ல. ஒரு நாளும் கேட்காத ஒருவரின் குரல். இருந்தாலும் தாத்தாவின் பெயர் தெரிந்த ஒருவர்தான்.

‘யாராக இருக்கலாம்?’ இலிது யோசித்தான்.

“நாங்க பாட்டியிடம் சொல்வோம் அண்ணா”

“ம்..” இலிது விருப்பம் தெரிவித்தான்.

இருவரும் பாட்டியின் அருகே சென்றனர். மெல்ல அழைத்தனர்.

“பாட்டி..... பாட்டி”

பாட்டி கண் விழித்தாள்.

“யாரோ வந்து அம்மப்பாவின் பெயரச் சொல்லி கதவு தட்டிறாங்க” - இலிது ரகசியமாகச் சொன்னான்.

“ஜயோ பாட்டி திருடனோ தெரியல்ல” ஹிருனி அப்படிச் சொல்லும்போது பாட்டிக்கும் சங்கே பயம்தான்.

‘டக்.... டக்.... டக்’

“மிஸ்டர் சுமன்சேகர்”

பாட்டி மெல்ல எழுந்து கதவடிக்குச் சென்றாள். ஆனால் கதவைத் திறக்கவில்லை.

“யார் நீங்க?” பாட்டி கேட்டாள்.

“நீங்க மிஸில் சுமன்சேகர அல்லவா?” - வந்தவர் கேட்டார்.

“ஓம.... நீங்கள்....?” பாட்டி சுந்தேகத்தோடு கேட்டாள்.

“மிஸில் சுமன்சேகர..... நான் பரராஜஸிங்கம், வந்து.... மிஸ்டர் சுமன்சேகரவுடன் ரயில்வேயில் வேலை செய்தனே....”

பழக்கப்படாத சிங்களத்தில் வந்தவர் பேசினார். ஆனாலும் அக்கதையைக் கேட்டதுமே பாட்டியின் முகத்தில் பெரும் மகிழ்ச்சி பரவியது. பாட்டி ஒருவித பரபரப்போடு கதவைத் திறந்தாள்.

கதவைத் திறக்கும்போது அவர் சிரித்தபடி கதவருகே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். பாட்டியைவிட வயது கூடியவர். கட்டைக் கை சேட்டை வெளியே விட்டு நீட்டக் காற்சட்டை அணிந்திருந்தார். தலைமுடி நன்றாகவே வெள்ளை. மொட்டைத் தலையும் சற்றே எட்டிப் பார்த்தது. மூக்குக் கண்ணாடி வேறு மாட்டியிருந்தார். கையில் ஒரு பேக் சகிதம் புதுமுகம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

பாட்டி கண்களைச் சிறிதாக்கி புதியவரைக் கூற்றந்து பார்த்தாள். கூடவே கண்களை விரித்து ஏதோ

அதிசயம்போல் சிரிக்கத் தொடங்கினாள்.

“அட கடவுளே.... எவ்வளவு காலத்திற்குப் பிறகு....? பெரிய அதிசயம். பரராஜூசிங்கம்.... ம்மா... வாங்க உள்ள”

புதியவர் பேக்குடன் உள்ளே வந்தார்.

“இருங்கோ” பாட்டி சொன்னாள்.

அவர் தன் பையை ஒரு பக்கமாக வைத்துவிட்டு அமர்ந்தார். சின்னவர்கள் இருவரையும் அவர் கூர்ந்து பார்த்தார். இலிது, ஹிருணி இருவருக்கும் பெரும் அதிசயம். கண்கள் விரிந்து.... வாய் திறந்து.....

“இது கிரேண்ட் சில்ட்ரன்ஸ் போலிருக்கு”

முதியவர் இல்லைவையும், ஹிருனியையும் காட்டிப் பாட்டியிடம் கேட்டார்.

“ஓம் இது மகளின் பிள்ளைகள்” பாட்டி பதில் சொன்னாள்.

“நான் கடைசியா காணும்போது உங்க மகனுக்கு இந்த வயதிருக்குமென்ன?”

“ஓம் இப்பொழுது அவனுக்கும் நாற்பது நெருங்கிட்டுது” பாட்டி சொன்னாள்.

“மைகோட்ட..... நாங்க எவ்வளவு காலத்துக்குப் பிறகு சந்திக்கிறம்”

“எனக்கு எத்தனையோ தடவை பார்ராஜுசிங்கத்தை ஞாபகம் வந்தது... உயிரோடிருக்கமாட்டங்கென்று நினைத்தன். இப்படிச் சொல்றதுக்கு கோபப்படாதீங்க”

“நீங்கள் சொல்றது சரிதான். நடந்த விஷயங்கள் பார்க்கும்போது நாங்க உயிர் வாழ்றது அதிசயம்தான். நாங்க செத்துப் பிழைத்தவங்க போலத்தான் மிலிஸ் சுமன்சேகர”

“இனி” என்றபடி பாட்டி அவரைப் பார்த்தாள்.

அவர் அடுத்துக் கேட்கவேண்டிய கேள்வியைக் கேட்காமல், ஏதோ எதிர்பார்ப்புடன் பாட்டியைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

“ஜூயா இல்லாமல் போய் இரண்டு வருடமாகிட்டுது”
“அப்படியா?” புதியவரின் கண்கள் மேலே சென்றன.

தான் வந்த பயணத்தில் எந்தவித அர்த்தமும் இல்லாமல் போய்விட்ட உணர்வு அவரது முகத்தில் நிரம்பியது. அதற்கிடையில் பாட்டியும் பிடவைத் தொங்கலால் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டாள்.

“என்ன நடந்தது அவருக்கு?”

“ஹாட் அட்டக் ஏற்பட்டுத்தான் இறந்து போனவர். அவர் பரராஜீங்கத்தை அடிக்கடி நினைவுட்டினார். வடபகுதியில் ஏதாவது பிரச்சினை நடந்தால் அவர் உங்களை நினைவுட்டிக் கதைப்பார். உங்கள் மனைவி, பிள்ளைகளையும் ஞாபகப்படுத்துவார்”

“என்ற மனைவியும் இறந்து போயிட்டா மிஸிஸ் சுமன்சேகர்”

“ஐயோ.....” பாட்டி வாய்விட்டுக் கத்தினாள்.

“என்ன நடந்தது?”

“அப்போது நாங்க அகதி முகாமிலிருந்தோம். :பிழூ னரலையும் சரியாகச் செய்து கொள்ள முடியல்ல. பிள்ளைகள் எவருமே எங்களோடிருக்கல்ல”

“பிள்ளைங்க இப்போ எங்கே?”

“முத்தவன் கிருஷ்ணவும் மகள் கோமலாவும் அந்த நாளில் எங்கட செல்லப் பிள்ளைங்க”

“இன்னொரு இளைய மகனும் இருந்தான். நீங்கள் அவனைக் கண்டிருக்கமாட்டங்கள். கிருஷ்ணா

இப்போது கண்டாவில். கோமலா அவஸ்திரேலியா வில். அந்தக் காலத்திலேயே போயிட்டாங்க”

“அப்போ இளையவன்?” பாட்டி கேட்டாள்.

முதியவர் பாட்டியை அப்படியே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அதன் பின்னர் விக்கிவிக்கி அழத்தொடங்கினார். அவர் கைக்குட்டையினால் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டார்.

“அதுபற்றி நாங்கள் கதைக்காமலிருப்போம் மிலிஸ் சுமன்சேகர. எந்தக் குற்றமும் செய்யாத அவனது வாழ்க்கை இல்லாமல்போயிட்டுது. எங்களால் அவன் பாதுகாத்துக் கொள்ள முடியல்ல”

“எங்கட இளைய மகனும் எங்களுக்கு இல்லாமல் போயிட்டான். அந்தக் கவலையிலதான் ஐயாவும் செத்துப் போனார். திடீரென்று ஹாட் அட்டக் வந்தது” பாட்டி அவ்வாறு சொல்லி, வாசலில் தொங்கவிட்டி ருந்த புகைப்படத்தைப் பார்த்தாள். அதிலே இருப்பது இளிதுவினதும் ஹிருனியினதும் சின்னமாமா. அடுத்தபடம் தாத்தாவுடையது. சின்னமாமா இராணு வத்தில் வேலை செய்தார். குண்டுத் தாக்குதலுக்கு இலக்காகியே அவர் உயிரிழந்தார். அவரது மரணச் சடங்கு இளிதுவுக்கு சற்றே ஞாபகமுண்டு. அன்று அம்மாவும் பாட்டியும் எவ்வளவு அழுதார்கள்.

புதியவர் எழுந்து சென்று சின்னமாமாவின் புகைப்படத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். மிகுந்த கவலையோடுதான் மீண்டும் திரும்பினார்.

“கடந்தகாலத்தில் நாங்கள் இழந்ததற்கு அளவே இல்ல. பிள்ளைகள்தான் எங்கட மிகப்பெரிய சொத்து. எங்களுக்கும் எங்க பிள்ளையின்ற சடலத்தைக்கூடக் காண முடியல்ல. கொடியும்.... இல்ல. மரணச் சடங்கும் இல்ல”

“மிஸ்டர் பரராஜுசிங்கம் வந்திட்டங்க... இனி இரண்டு நாள் தங்கிட்டுப் போங்க”

“எனக்கு மிலிஸ் சுமன்சேகரவின்ற வீடு புதிய இடமல்ல. திருவாளர் சுமன்சேகரா இருந்திருந்தால் கிழமைக் கணக்கில் கதைக்க விஷயமிருக்கு. என் கவலைகளைச் சொல்ல யாரிருக்காங்க. கடந்த காலத்தில் பெரும்பகுதிய அகதிமுகாமிலயே கழித்திட்டோம். பிள்ளைங்களுமில்ல. மனைவியுமில்ல. எனக்கு எவருமேயில்ல மிலிஸ் சுமன்சேகர”

புதியவர் அவ்வாறு சொன்னபடி சின்னவர்கள் இருவர் பக்கமாகவும் பார்த்தார்.

“இருங்கோ மிஸ்டர் பரராஜுசிங்கம், நான் தேநீர் போட்டுக் கொண்டு வாரன்” அவ்வாறு சொன்னபடி பாட்டி சமையலறைக்குச் சென்றாள்.

இலிதுவும் ஹரிருனியும் இன் நும் அதே இடத்திலிருந்து அசையவில்லை. ஒருநாளும் அறியாது புதுமுகத்தைக் கண்ட வியப்பு. அவர் மிகவும் அன்போடு இருவரையும் பார்த்தார்.

“நான் உங்கட தாத்தா... பரராஜுசிங்கம் தாத்தா....

எனது ஊர் முல்லைத்தீவு. நான் முல்லைத்தீவு தாத்தா”- புதியவர் அன்போடு கூறினார்.

இலிதுவினதும் ஹிருனியினதும் மனதிலிருந்து பயம் அற்றுப் போய்விட்டது.

‘கூடாத ஒருவராக இருக்க முடியாது. பாட்டனதும் பாட்டியினதும் அந்தக் காலத்துக் கூட்டாளி. அப்படியென்னா எங்களுக்கும் அவர் தாத்தா. முல்லைத்தீவு தாத்தா’

இலிது அவ்வாறு நினைத்தான். ஹிருனியும் அப்படித்தான் நினைத்திருப்பான். இருவரதும் வதனத்திலும் சின்னச் சிரிப்பொன்று மலர்ந்தது.

“ரெண்டு பேரும் இங்க வாங்க பாப்போம்” முல்லைத்தீவு தாத்தா அவ்வாறு கூறியபடி பேக்கை எடுத்து அதனுள் கையைவிட்டார். அதிலிருந்து கருப்பட்டி முலையொன்றை வெளியெடுத்தார்.

“இதை தம்பியும் தங்கச்சியும் சாப்பிடுங்க. மிலிஸ் சுமன்சேகரவுக்கு கிரேன் ட் சில் ட் ரன் ஸ் இருப்பாங்கென்று நினைத்தன். முல்லைத்தீவிலிருந்தே கொண்டுவந்தன்.”

“ஒடியலும் கருப்பட்டியும்”

இலிது அதை எடுக்க வெட்கப்பட்டான். ஹிருனி அண்ணாவின் பின்னே நின்றாள்.

“வெட்கப்பட வேணாம். சின்னப்பிள்ளைங்க சாப்பிட விரும்புறது. பற்கள் பலமடையவும் நல்லது”

முல்லைத்தீவு தாத்தா இருவரதும் வெட்கத்தைக் குறைப்பதற்காகச் சொன்னார். அப்போது பாட்டி தேநீர் தயாரித்துக் கொண்டு வந்துவிட்டாள்.

“நான் மிஸ் டர் சுமன்சேகரவின் பேரன் பேத் திகளுக்கு ஒடியலும், கருப்பட்டியும் கொண்டுவந்தன். இருவரும் வெட்கப்படுறாங்க.... ஆ எடுங்க பிள்ளைங்க”

“எடுங்க பிள்ளைகள்” பாட்டியும் சொன்னாள்.

“தங்கச்சி எடுங்க”- அண்ணன் தங்கைக்குச் சொன்னான்.

தங்கை வெட்கத்துடன் முல்லைத்தீவு தாத்தாவின் அருகே சென்று பரிசை எடுத்தாள். தாத்தா ஹரிருணியின் தலையைத் தடவினார்.

“பிள்ளையின்ற பெயரென்ன?” முல்லைத்தீவு தாத்தா கேட்டார்.

“ஹரிருணி” அவள் சொன்னாள்.

“அப் படியென்றா ஹரிருணியின் பிரதர் ?”
முல்லைத்தீவு தாத்தா கேட்டார்.

அண்ணனின் பெயரைத்தான் கேட்டிருக்க வேண்டு மென்று ஹரிருணி நினைத்தாள்.

“இலிது” ஹரிருணி கூறினாள்.

“முன்பென்றால் மிஸ்டர் பரராஜுசிங்கம் ஊருக்குச்

முல்லைத்தீவு தாத்தா

சென்றால் கொண்டுவரும் ஒடியல், கருப்பட்டி போன்றவற்றச் சாப்பிட ஆசையோடு காத்திருப்பம். இப்போ எங்களால் ஒன்னும் சப்ப முடியாதே”

“உண்மதான் நான் நினைத்தன். நான் மிலிஸ் சுமன்சேகரவுக்கு பனம்பாணி ஒரு போத்தல் கொண்டுவந்தன். ஞாபகமிருக்கா முன்பு நான் பனம்பாணி கொண்டுவந்தால் மிலிஸ் சுமன்சேகர நிறைய தின்பண்டங்கள் செய்வீங்களே”

தேநீர்க் கோப்பையை எடுத்த முல்லைத்தீவு தாத்தா, அதனை டீப்போவில் வைத்துவிட்டு, பேக்கிலிருந்து பனம்பாணி போத்தலை எடுத்து பாட்டியின் கையில் கொடுத்தார்.

“ஜீயோ எவ்வளவு பெரிய விழியம். பனம்பாணிக்கு நான் எவ்வளவு ஆசை தெரியுமா? ஜீயாதான் ரொம்ப ஆசப்படுவார். மூத்தமகனுக்கும் ஆசதானே”

“மறந்திட்டம் எங்கே மூத்தமகன்?”

“கொழும்பில் தொழில் செய்றான். வார இறுதியில் என்னப் பார்க்க வருவான். மிஸ்டர் பரராஜஸிங்கத்தை அவனுக்கு நல்ல ஞாபகம். அவன் அவ்வப்போது ஞாபகமூட்டுவான். பரா மாமா இருக்கிறாரோ தெரியல்ல என்றும் சொல்வான். நீங்கள் வந்தது தெரிந்தால் ஒடோடி வந்துவிடுவான். எப்படியும் அவன் ஞாயிற்றுக்கிழம் என்னப் பார்க்க வருவான். நான் சொல்லுனே”

“எவ்வளவு நல்லது. எனக்கு எல்லோரும் பார்க்க ஆசை”- முல்லைத்தீவு தாத்தா தேநீர் குடித்தபடி சொன்னார்.

‘முல்லைத்தீவு தாத்தாவுக்கு மொழி பரிச்சய மில்லை. சிங்களச் சொற்களை வேறுவிதமாகவே உச்சரிப்பார். பழக்கமற்ற போதும் தாத்தா நல்ல சிங்களம் பேசினார். அந்நாட்களில் அவர் தாத்தா போன்றவர்களோடு பழகி சிங்களம் படித்துக் கொண்டார். இடையிடையே ஆங்கிலமும் வரும். அது அவர் வழக்கமாக தமிழ் பேசுவதனாலாக இருக்கலாம்’ என்று இளிது கருதினான்.

2

மாலை வேளையில் புகைவண்டியின் ஹோன் சத்தம் கேட்கும் பொழுது இலிதுவும் ஹிருனியும் கேற் பக்கமாக கண் களைக் குவித் தனர். புகைவண்டியின் ‘ஹூ’ சத்தம் ஒலித்து சிறிது நேரத்தில் அம்மாவும் அப்பாவும் வீட்டுக்கு வருவார்கள். அவர்கள் இருவரும் கோச்சியிலிருந்து இறங்கி மோட்டார் சைக்கிளில்தான் வீட்டுக்கு வருவார்கள். இன்னும் சிறிது நேரத்தில் அப்பாவின் மோட்டார் சைக்கிள் கேற்றுக்கு முன்னால் நிறுத்தப்படும். அப்போது இலிதுவும் ஹிருனியும் கேற்றடிக்கு ஓடுவார்கள். இலிது கேற்றைத் திறப்பான். அம்மா சைக்கிளிலிருந்து இறங்குவாள். இலிது சைக்கிளில் ஏறுவான்.

இலிது அப்பாவின் முதுகில் தொங்கிக் கொண்டு வீட்டருகே வருவான்.

அன்று அம்மாவும் அப்பாவும் கேற்றடிக்கு

வரும்போது அண்ணனும் தங்கையுமாக அங்கு ஓடினர். கேற்றைத் திறக்க முன்பே ஹிருனி விருந்தாளி பற்றி அவர்களுக்கு சொல்லிவிட்டாள்.

“அம்மா மூல்லைத்தீவிலிருந்து பரராஜசிங்கமென்று தாத்தா ஒருவர் எங்களப் பார்க்க வந்திருக்கார்”

ஹிருனி அப்படிச் சொல்லும்போதே அம்மா வியப் புற்றாள். கூடவே மகிழ்ச்சிப் புன்னகை முகத்தில் படர்ந்தது.

“அட பரா அங்கில் வந்திருக்காரா மகளே?”

அப்பா ஆச்சரியத்துடன் அம்மாவைப் பார்த்தார்.

“எங்கட அப்பாவின் நல்ல நண்பன்”- அம்மா அப்பாவைப் பார்த்துச் சொன்னாள்.

அம்மா ஹிருனியிடன் அவசர அவசரமாக வீட்டுக்கு ஏறினாள். இளிதுவும் அப்பாவின் மோட்டார் சைக்கிளால் இறங்கிவந்து அம்மாவுடன் சேர்ந்தான். முல்லைத்தீவு தாத்தா சிறித்தபடி அம்மாவையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

“தமயந் தி என் மடியில் விளையாடிய சின்னக்குழந்த. இப்போ பெரிய பொம்பிள்ளாகி” அம்மாவைக் கண்டதுமே முல்லைத்தீவு தாத்தா சொன்னார். அம்மா சென்று அவரது கைகளைப் பிடித்துக்கொண்டு முன்பு பழகியது போலவே அருகில் அமர்ந்து கொண்டாள்.

“எங்கட பரா அங்கில காணக்கிடைத்தது எவ்வளவு பெரிய சங்கதி? கடந்த காலத்தில் நாங்கள் அங்கினை அடிக்கடி ஞாபகழுப்பினோம். ஐயோ எங்க அப்பா இருந்தால் எவ்வளவு சந்தோஷப்படுவார்?”

அம் மா மகிழ் ச் சியோடு அதே வேளை துக்கத்தோடும் கதைத்தாள்.

“எங்களுக்கும் வயதுபோகும்வரை யுத்தம் முடியல்ல. யுத்தம் தொடங்கும்போது நாங்கள் வாலிபர்கள். மகளின் அப்பாவும் நானும் நல்ல நண்பர்கள். யுத்தம் முடியும்போது எங்கள் வாழ்க்கைக் காலமும் முடிவுக்கு வந்துவிட்டதே..... அநியாயம்” முல்லைத்தீவு தாத்தா துக்கத்தோடு சொன்னார்.

“எங்கே பரா அங்கில் கோமளை, கிருஷ்ண அண்ணா?

அந்த சின்னத்தம்பி ஒருவனும் இருந்தானே”- அம்மா மேல் விபரம் அறியும் ஆவலுடன் கேட்டாள்.

“நான் இப்பொழுது தனியாகத்தான் இருக்கேன் மகள். சின்னத் தம்பி இல்லாமல் போய்விட்டான். முத்த இருவரையும் உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதற்காக வெளிநாட்டுக்கு அனுப்பினோம் அவர்களுக்கும் சின்னப்பிள்ளைகள் இருக்காங்க. இருந் தாலும் நான் இன் நும் அவங் கள போட்டோக்களில் தான் பார்த்திருக்கிறன். சாக முன்பு அவங்கள் இந்தக் கண்களால் பார்க்க ஆசை”

முல்லைத்தீவு தாத்தா மிகவும் மனவேதனையோடு தான் அவ்வாறு சொன்னார், இளிதுவையும் ஹரிருளி யையும் பார்த்தபடி.

“இனி பரா அங்கில் கவலப்பட வேணாம். அவங்களுக்கு இனி வரலாம்தானே..... இப்போது யுத்தம் முடிந்திட்டுது”

“ஓம் மகள். நான் அவங்கள் வரவழைக்கணும். இந்த நாட்டு மக்கள் இந்த நாட்டில்தான் வாழணும். வெளிநாட்டுக்குச் சென்றால் நாங்கள் எப்பொழுதும் அந்த நாட்டுக்குப் புதியவர்கள்தான்”

முல்லைத்தீவு தாத்தா அவ்வாறு கூறியபடி சாக்கிலிருந்து கைக்குட்டையை எடுத்து கண்களை ஒந்றிக் கொண்டார்.

“மகள் போய் சேன்ஜ் பண்ணிக் கொள்ளுங்க.

முழுநாளும் வேலை செய்த களைப்பிருக்குமே. டிரய்ன்ஸ் டிரவல் செய்திருக்கீங்க” முல்லைத்தீவு தாத்தா அவ்வாறு கூறி, இளிதுவின் அம்மாவின் தலை உச்சியைத் தடவினார்.

“இன்றைக்கு பரா அங்கலுக்கு சுவையாக உணவு சமைத்துத் தாரன். எந்நாளுமென்றாலும் பரவாயில்ல. பரா அங்கல் எங்களோட இருங்க”

“தேங்க்யூ மகன் இருந்தாலும் நான் திரும்பவும் எங்க ஊருக்குப் போகணும்”

“அப்படியெல்லாம் முடியாது அங்கல். ஒரு கிழமையாவது இருந்துபோகணும்” இளிதுவின் அம்மா இப்படிச் சொல்லியபடி கதிரையிலிருந்து எழுந்தாள்.

முல்லைத்தீவு தாத்தா அம்மாவை மிகுந்த பாசத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அம்மாவின் வேண்டுகோள், மிகுந்த ஆழந்த அண்பின் வெளிப்பாடென்பது தாத்தாவுக்கு விளங்கியிருக்க வேண்டும். அம்மா அந்தவேளையில் வீட்டினுள் சென்றாள்.

இளிதுவும் ஹிருனியும் இப்பொழுது முல்லைத்தீவு தாத்தாவிடம் செல்ல எந்தத் தயக்கமுமில்லை. இருவரும் நெருங்கி நின்று அவரிடம் எவ்வளவு விபரங்கள் கேட்டனர். யாழ்ப்பாணம், நயினாதீவு, கருப்பட்டி, பனங்கிழங்கு, பனங்கிழங்கு செய்யும்முறை, பனாட்டு பற்றியெல்லாம் கதைத்தனர். முன்பு கொழும்பிலிருந்து யாழ்ப்பாணம் சென்ற டிரய்ன் பற்றியும் வினவினர். பரந்தன் இரசாய தொழிற்சாலை,

காங் கேசன் துறை சீமந்து தொழிற் சாலை பற்றியெல்லாம் அறிந்து கொண்டனர். யுத்தத்தினால் இவையெல்லாம் அழிந்து போனது பற்றிக் கூறிய மூல்லைத்தீவு தாத்தா மிகவும் கவலைப்பட்டார்.

வரண்ட யாழ் மண்ணைச் செழிப்பாக்கி அங்குள்ள மக்கள் விவசாயம் செய்யும் விதத்தைக் கேட்டு இளிது வியப்படைந்தான். யாழ்ப்பாணத்தில் உற்பத்தியாகும் முந்திரிகைப்பழும் சாப்பிட எப்படியாவது அங்கு போக வேண்டுமென ஹிருனி நினைத்தாள்.

மூல்லைத்தீவு தாத்தாவும், அம்மப்பாவும் அந்தக் காலத்தில் ரயில்வேயில் வேலை செய்துள்ளார்கள். இருவருமே புகையிரதப் பாதை நோக்காளர்கள். ஒரேநாளில் நியமனம் பெற்று ஒரே விடுதியிலேயே இருவரும் தங்கியுள்ளனர். நட்புக்காக மூல்லைத்தீவு தாத்தாவை ‘ப்ரா’ என்று அம்மப்பாவும், மூல்லைத்தீவு தாத்தா அப்பாவை ‘குமனே’ என்றும் அழைத்து வந் துள் னனர். இருவரும் அந் தவகையில் ஆப்தநண்பர்கள். அந்த நட்புவே நெடுநாள் வளர்ந்து சென்றிருக்கிறது.

அன்று இரவு அம்மா களைப்புக்கு மத்தியிலும் களைப்புப் பாராமல் கவையாகச் சமைத்து மூல்லைத்தீவுத் தாத்தாவை நன்கு உபசரித்தாள்.

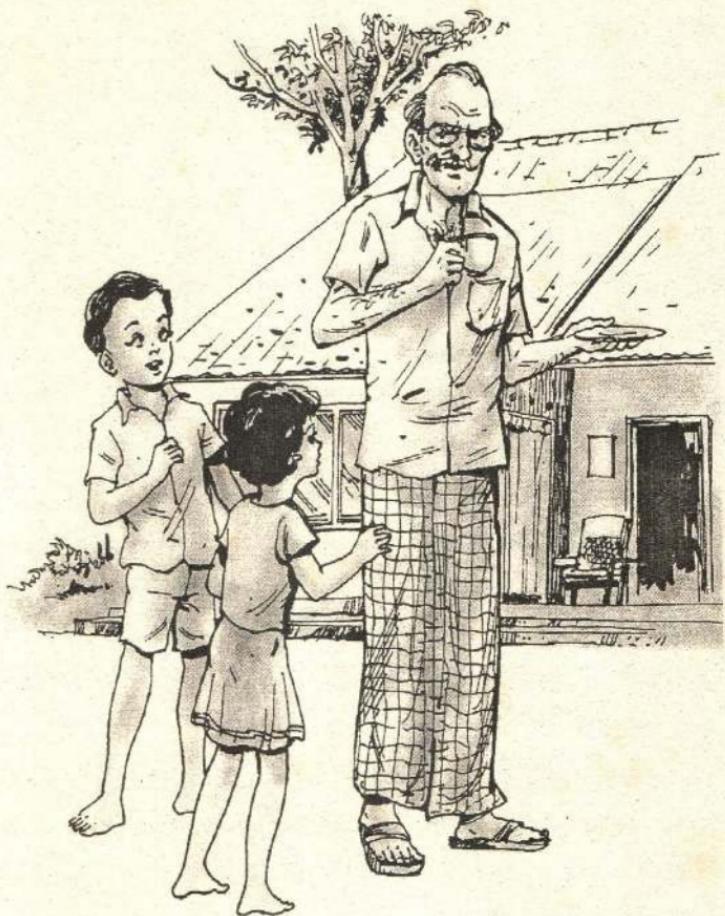
3

அடுத்தநாள் சனிக்கிழமை என்பதால் இளிதுவும் ஹிருனியும் வீட்டிலிருந்தனர். அம்மாவும்தான். இருந்தும் அப்பாவுக்கென்றால் வேலைக்குப் போக நேர்ந்திருந்தது.

அம்மா காலையிலேயே எழுந்து பயற்றுப் பால்சோறு செய்து, உப்புமிளகாய் தயாரித்தாள்.

இளிதுவும் ஹிருனியும் வழமையை விட சணங்கியே எழுந்தனர். காலையில் கண் விழித்ததும் வீட்டில் விருந்தினர் ஒருவர் இருப்பது இருவருக்கும் ஞாபகம் வந்தது. இருவரும் கட்டிலால் இறங்கி மூல்லைத் தீவு தாத்தாவைக் காணும் எதிர்பார்ப்புடன் வெளியே வந்தனர்.

மூல்லைத்தீவு தாத்தா அம்மா கொடுத்த தேநீரைக் குடித்தபடி முற்றத்தில் நடமாடனார். இளிதுவும் ஹிருனியும் தாத்தாவை நெருங்கினர்.

“குட்மோனிங் தாத்தா” இலிது சொன்னான்.

“ஓ மை சில்ட்ரன். வெரி குட்மோனிங்” தாத்தா மகிழ்ச்சியுடன் இருவரையும் பார்த்துச் சொன்னார்.

“பிள்ளைங்க தேத்தண்ணி குடித்தீங்களா?”- தாத்தா கேட்டார்.

இலிதுவும் ஹிருனியும் முகத்தை முகம் பார்த்துக் கொண்டனர். தாத்தாவுக்கு காரணம் விளங்கியது.

சிங்களத்தில் கதைத்தபோதும் ‘தேத்தண்ணி’ என்ற தமிழைப் பிரயோகித்ததை சிறிது நேரம் அவர்கள் விளங்கிக் கொள்ளத் தவித்தனர். அதைத் தாத்தா விளங்க வைத்தார்.

அப்போது அம்மா இலிதுவுக்கும் ஹிருனிக்கும் தேநீர்க் கோப்பைகள் எடுத்துக் கொண்டு வந்தார்.

“மற்றநாட்களில் ரெண் டுபேரூம் நேரே சமையலறைக் கே வருவாங்க. இன்னக் கி முல்லைத்தீவு தாத்தாவப் பார்க்க முந்திக் கொண்டு வந்திருக்காங்க. வாங்க இருவரும் தேநீர் குடிக்க” அம்மா மூவரையும் பார்த்து மிகுந்த மகிழ்ச்சியுடன் அவ்வாறு சொன்னாள்.

“தேத்தண்ணி ரொம்பச் சவயா இருக்கு” என்றவாறு முல்லைத்தீவு தாத்தா வெற்றுக் கோப்பையை அம்மாவின் கையில் கொடுத்தார். அப்போது பாப்தியும் வெளியே வந்தார்.

“குட்மோனிங் மிலிஸ் சுமன்சேகர்” முல்லைத்தீவு தாத்தா, பாட்டியை வாழ்த்தினார்.

“குட்மோனிங் மிஸ்டர் பரராஜுசிங்கம்” பாட்டியும் முல்லைத்தீவு தாத்தாவை வாழ்த்தினார்.

பாட்டி விறாந்தைக் கதிரையில் அமர்ந்துகொண்டார். விறாந்தைக்கு வந்த முல்லைத்தீவு தாத்தாவும் அங்கிருந்த இன்னொரு கதிரையில் அமர்ந்தார். இலிதுவும் ஹிருனியும் பாட்டியை நெருங்கினர்.

“மிலிஸ் சுமன்சேகரவின் கிரான்ட் சில்ட்ரன்களால் எனக்கு நல்ல மகிழ்ச்சி. அவங்க இன்னக்கி என்ற தனிமய போக்கிட்டாங்க. இருந்தாலும் எனக்கு திரும்ப கவலதான். எனக்கும் இவங்களைப் போல கிரேன்ட் சில்ட்ரன்கள் இருக்காங்கதான். அவங்களைக் காண எனக்கு ஆச. எனது பிள்ளைங்க இருவரும் கூட பல வருடங்களாக என்னக் காணல்ல”

“எனக்கு விளங்கிது மிஸ்டர் பரராஜுசிங்கம். யுத்தம் காரணமாக எங்களுக்கு எங்கள் பிள்ளைங்க இல்லாமல்போனாங்க. மிஸ்டர் பரராஜுசேகரத்திற்கு இருந்த பிள்ளைகளும் புலம் பெயர்ந்திட்டாங்க. உண்மையில் முப்பது வருஷங்களா இந்த நாட்டு மக்கள் எவ்வளவு துண்பத்தச் சுமந்தாங்க”

“உண்மதான் மிலிஸ் சுமன்சேகர. எங்களுக்கு பார்த்த பார்த்த இடங்களெல்லாம் அழிவுதான் தெரிஞ்சது. நாங்க வாழ்ந்தோமா? செத்துச் செத்து பிறந்தோம்”

பாட்டியினதும் மூல்லைத்தீவு தாத்தாவினதும் கதையைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த இளிதுவுக்கும் ஹரிருனிக்கும் கதைக் கப்பட்ட விடயங்கள் அவ்வளவாக விளங்கவில்லை.

என்ன யுத்தமென்றால்.....? ஏன் மனிதர்கள் யுத்தம் செய்ய வேண்டும்? இளிதுவின் சின்னமாமாவும் யுத்தத்திற்குப் போய்த்தான் உயிரிழந்துள்ளார். மாமாவின் இறுதிச் சடங்கள்று வீட்டில் எல்லோரும் நிலத்தில் புரண்டு புரண்டு அழுதனர். மூல்லைத்தீவு தாத்தாவின் இளையமகனும் யுத்தத்தினால் காணாமல் போனாராம். இருபக்கத்தாரும் இரண்டு ராணுவத்தில்தான் சேர்ந்துள்ளார்கள்.

“யுத்தம் செய்யும்போது என்ன நடக்கும் பாட்டி?” ஹரிருனி பாட்டியிடம் கேட்டாள். இருவரும் கதைத்ததை அவளால் விளங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை போலும்.

“அத இந்தத் தாத்தாவால் தான் மகள் நல்லமுறையில் சொல்லித்தர முடியும். தாத்தா இவ்வளவு காலமும் கடும் யத்தம் நடந்த இடத்திலதான் வாழ்ந்திருக்கார்” பாட்டி மூல்லைத்தீவு தாத்தாவைப் பார்த்தபடியே அப்படிக் கூறினாள்.

“நான் பிள்ளைகளுக்குச் சொல்லித்தாரன். எங்கள் கிரான்ட் சில்பர்ன்கள் எல்லோரும் இதுபற்றி நன்றாகத் தெரிந்து கொள்ளனும். இதுக்குப் பிறகு இந்த

நாட்டில் யுத் தமொன் று ஏற்படாம் இந்தப் பிள்ளைங்களாலதான் தடுக்கமுடியும். இப்போ எங்க காலம் முடிந்திட்டுது. பிள்ளைகளின் பெற்றாருக்கும் இப்பொழுது வயது வந்தாகிவிட்டது. நீங்கதான் அடுத்த பரம்பர. என்ற பேரன் பேத்திகளும் உங்களப் போன்றவங்கதான்”

“போங்க மூல்லைத்தீவு தாத்தாவிடம் கேட்க”

பாட்டி அப்படிச் சொல்லி இளிதுவையும் ஹிருனியையும் மூல்லைத்தீவு தாத்தாவிடம் அனுப்பினாள். இருவரும் தாத்தாவை நெருங்கினர். தாத்தாவின் முகம் கவலையால் நிறையத் தொடங்கி யது. மூல்லைத்தீவு தாத்தா கதையை ஆரம்பிக்க பொருத்தமான இடத்தைத் தேடி சிறிது நேரம் யோசிக்கத் தொடங்கினார்.

4

“உ லகத்தில் மற்ற விஷயங்கள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாத் தெரியவரும் காலத்திலேயே இலங்கயில் யுத்தம் நடப்பது உங்களுக்கு தெரியவந்ததல்லவா?

பெரும் கதையொன்றை ஆரம்பிப்பது போன்று மூல்லைத் தீவு தாத்தா முதலிலேயே ஒரு கேள்வியைக் கேட்டு வைத்தார்.

“ஓம் தாத்தா” இளிது பதில் கூறினான்.

மூல்லைத் தீவு தாத்தா ஹிருனியின் பக்கமாகப் பார்த்தார்.

“அப்படித்தானே மகள்?”

“ஓம் தாத்தா. நாங்கள் ரி.வி. பார்க்கும் போதெல்லாம் சண்ட பிடிப்பது, ஆஸ்பத்திரிக்கு காயப்பட்டவங்களைக் கொண்டுபோவது, வாகனங்கள் குண்டுவெடிக்கு அகப்படுவது.... ம.... இத்தானே பார்த்தோம்”

“அதத்தான் சொல்றன். எங்கட நாட்டில் வாழ்ந
சிங்கள, தமிழ் மக்கள் முன்பு இப்படி சண்ட
பிடித்ததில்ல. மிகவும் ஒற்றுமையா வாழ்ந்தவங்க.
பிள்ளைகளினர் பாட்டியும் தாத்தா நாங்களும் முன்பு
நல்ல நண்பர்கள். நாங்க ஒன்றாக ரயில்வேயில்
வேல செய்தோம். அடிக்கடி வீடுகளுக்கு போவோம்.
நாங்க ஒன்றாகச் சாப்பிடுவோம். சுகதுக்கம்
பார்ப்போம.....

“எங்களப் போன்ற சாதாரண மக்கள் அப்படி
வாழ்ந்தாலும் இரண்டுசாராராருக்குமிடையில் பிரச்சின
இல்லாமில்ல. தமிழ் மக்கள் மத்தியில் விதவிதமான
பிரச்சினகள் எழுந்தன. தமிழர்களாகிய எங்களுக்கு
அரசாங்கத்திலிருந்து சிங்களக் கடிதங்களே வந்தன.
நாங்கள் அதற்கு சிங்களத்திலதான் பதில் அனுப்ப
வேணும். சிங்களம் தெரியாதவர்களுக்கு பெரும்
கஷ்டம.....

“எங்கட சனங்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் மிகுந்த துண்ப
துயரங்களோடு வெங்காயம், மிளகாய் போன்றவற்ற
பயிரிட்டாங்க. இருந்தும் அத விற்பனைக்கு
அனுப்பும்போது, அரசாங்கம் வெளிநாட்டால் அவற்றுக்
கொண்டு வந்து குவித துவிடும். எங்கட
உற்பத்தியாளர்களுக்கு இப்படி நிறையப் பிரச்சினகள்.
அதுபற்றிக் கதைக்கும்போது பதில் கிடைக்கல்ல.
சின்ன சம்பவமொன்னு நடந்தாலும் நாங்கள்
பயத்தோடிருக்க வேண்டிய நிலையே ஏற்படும்.

முல்லைத்தீவு தாத்தா

அல்லது ஒளிந்துவிட வேணும். அப்படிய மில்லாவிட்டால் அடிவேண்ட வேண்டிவரும்.....

“பெரும்பாலான இடங்களில் தமிழ், சிங்கள மக்கள் சமமாக நடாத்தப்படவில்லை. இதன் காரணமாகத் தமிழ்த் தலைவர்கள் வெவ்வேறு உரிமைகளுக்கேட்க முனைந்தனர். தமிழ் மக்களையும் அவர்கள் சமமான பிரஜைகளாக காண விரும்பினர். தனிநாடு பற்றிய கருத்து அவர்களுக்கு இருக்கவில்லை. இருந்தும் அவங்களுக்கு வன்முறையே பரிசாகக் கிடைத்தது. இதனால் எங்கட இளைஞர்கள் விரக்திக்குள்ளாகி யிருந்தனர். இருந்தும் இதற்கு மத்தியில் எங்களப் போன்ற தமிழ்மக்கள் உங்களது தாத்தா, பாட்டி போன்ற நல்ல சிங்கள மக்களுடன் ஒன்றுமையாகவே வாழ்ந்தோம்.....

“ஆயிரத்து தொளாயிரத்தி எழுபத்தெட்டில யாழ்ப்பாண நகரத்தில் நடைபெற்ற சங்கீதக் கச்சேரியின் போது எங்கள் தமிழ் இளைஞர்களுக்கும் சிங்களப் பொலில் உத்தியோகத்தர்களுக்குமிடையே சிறிய மோதல் ஒன்று ஏற்பட்டது. அது எதிர் பார்த்ததவிட வெகு தூரம் சென்றது. அது முழுநாட்டிலும் குழப்பமாக மாறியது. இருந்தும் தமிழ் மக்கள் அடிவேண்டிக் கொண்டு அமைதியாக இருந்தாங்க.

“அக் கால கட்டத்தில்தான் யாழ்ப்பாண இளைஞர்கள் வெவ்வேறு இயக்கங்களை ஆரம்பித்து தமிழர்களுக்கு சம உரிமை வேண்டுமென ஒன்றுதிரள்

ஆரம்பித்தனர். அவர்கள் தனிநாடுபற்றி நினைக்கத் தொடங்கினர். தங்கள் மீது வன்முறை பிரயோகிப் போருக்கு எதிராக தாங்களும் தாக்குதல் நடாத்த அவர்கள் தீர்மானித்தனர்.....

“ஆயிரத்தி தொளாயிரத்தி எண்பத்திமூன்றில் யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்ற ஒரு நிகழ்வில் அந்த விதத்தில்தான் தமிழ் இளைஞர்கள் சிங்களப் பொலிஸ் உத்தியோகத்தர்களத் தாக்கினர். அதனால் மூன்றுபேர் செத்தனர். அது பரவிச் சென்று பெரும் இனக்கலவர வடிவெடுத்தது. அவ்வேளை நாடு முழுவதும் வாழ்ந்த தமிழ் மக்கள் சிங்களவர்களால் தாக்கப்பட்டனர். பலர் கொல்லப்பட்டனர். தமிழ்

மக்களின் வீடுவாசல், உடமகள், கடைகள், வாகனங்களெல்லாம் தீக்கிரையாகியது. அதன் காரணமாகத் தான் அனைத்தும் நடந்த ஜௌலை மாதத்த கறுப்பு ஜௌலை என்கின்றனர்.....

“இலங்கைத் தமிழ் மக்களின்ற மனம் மிக மோசமாக உடைந்து போன சந்தர்ப்பத்தத்தான் மகனே கறுப்பு ஜௌலை பிரதிபலிக்கிறது.....

கறுப்பு ஜௌலையில் எங்களது தமிழ் மக்கள் ஆயிரக்கணக்கில் கொல்லப்பட்டனர். அதுமட்டுமல்ல அவங்கட சொத்துக்களெல்லாம் விடிவதற்கிடையில் வெறும் சாம்பலாகியது. சாம்பல் மேடான அந்த இடங்களும் பிறகு அவங்களுக்கே சொந்தமாகின.....

“உங்கள் தாத்தாவுக்கும் பாட்டிக்கும் புண்ணியம் கிடைக்க வேணும். அவங்களாலதான் சிங்களவர் மத்தியிலிருந்த நானும் பிள்ளகளும் உயிரக் காப்பாற்றிக் கொண்டோம். வெறி பிடித்த இனவாதிகள் தமிழ்மக்களின் வீடுகள் ஒவ்வொன்றாக நெருப்பு வைத்தபடி எங்கள் வீட்டுக்கும் வந்தாங்கள். அப்போ பிள்ளகளின் தாத்தாவுக்கும் பாட்டியும் எங்களுக்கு அடுத்த ரயில்வே குவாடஸிலேயே இருந்தனர். நாங்கள் ஒரு வாரம் அந்த வீட்டில் ஒளிந்திருந்துவிட்டு மூல்லைத்தீவுக்கு வந்தோம். அதன்பிகு நான் எனது மனைவி பிள்ளைகள் ரயில்வே விடுதிக்கு அழைத்து வரவேயில்ல. அன்று பிள்ளைகளின் தாத்தாவும்

பாட்டியும் இல்லாவிட்டா முப்பது வருடத்திற்கு முன்பே
நாங்கள் செத்துப் போயிருப்போம்....

“இந்த நாசம் முழுநாட்டிலும் நடந்தது. எங்கட
தனிப்பட்ட சொத்துக்கள் மட்டுமல்ல, பொதுச்
சொத்துக்களும் நாசமாகின....

“தென்னிலங்கையிலிருந்து யாழ்ப்பாணத்திற்குச்
சென்ற சிங்கள வம்பர்கள், எங்கள் இதயம் போன்ற
பொது நூல் நிலயத்தை முற்று முழுதாக ஏரித்துச்
சாம்பலாக்கினாங்கள்.....

“இயக்கங்களாக ஒன்று சேர்ந்திருந்த தமிழ்
இளைஞர்கள் ஆயுதம் தூக்கியது இதன்பின்னர்தான்.
இவ்வளவு காலமாக அடி, உதை வேண்டியது
போதுமென்று சிந் திக்கத் தலைப்பட்டனர்.
சிறுபான்மையினர் என்று தமிழ் மக்கள் இரண்டாம்
பட்சமாக நடத்தியத அவங்கள் விரும்பல்ல. அதோடு
யுத்தம் ஆரம்பமாகிட்டுது... தமிழ் மக்களுக்கென்று
தனியான நாடொன்றை உருவாக்கிக் கொள்ளும்
அவசியம் அவங்களுக்கேற்பட்டது. வடக்கு, கிழக்கு
உள்ளிட்ட இலங்கையின்ற ஒருபகுதியை ‘தமிழ்ஸழம்’
என்ற நாடாக அமைக்கவிரும்பினாங்க...

தமிழ் இளைஞர் குழுக்கள் யுத்தம் செய்து
கொண்டிருந்த அதே நேரத்தில் தங்களுக்கிடையேயும்
மோதிக் கொண்டனர். ஒரு தமிழ் இயக்கம்
எப்பொழுதுமே அடுத்த குழுக்களை விட மேலுயர்ந்து
நிற்கவே பார்த்தது. இறுதியில் புலிப்படையினர்

வலிமைபெற்று ஏனையவை பலவீனமடைந்தன. சில இயக்கங்களின் தலைவர்கள் கொல்லப்பட்டு அந்த இயக்கங்கள் அழிந்து போயின....

“கடந்த முப்பது வருடங்களாக இலங்கை ராணுவத்திற்கும் புலிஇயக்கத்திற்குமிடையேதான் சண்டை நடைபெற்று வந்தது. அடுத்த தமிழ் இளைஞர் இயக்கங்கள் இல்லாதொழித்துப் பலமடைந்த புலி இயக்கம், தமிழ் மக்களுக்கு தனியான அரசு உருவாக்கப் போராடத் தொடங்கியது. அதுக்காக அவர்கள் மிகவும் கடும் வேலைகள் செய்யத் தொடங்கினர். வடக்குக் கிழக்கில் வாழ்ந்த சிங்கள் முஸ்லிம் மக்களத்தாக்கி அவங்கள் விரட்டத் தொடங்கினாங்கள்....

“இனி ஏன் அப்படிச் செய்யனும்?” ஹரிருணி கண்களை வியப்பாக்கி மூல்லைத்தீவு தாத்தாவிடம் கேட்டான்.

“அப்படித்தான் புலி இயக்கம் நினைத்தது. வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்களிலிருந்து சிங்கள், முஸ்லிம் மக்கள் வெளியேற்றினால் அங்கு தமிழர்கள் மாத்திரம்தானே எஞ்சவாங்கள். அப்போ அவங்க நோக்கம் இலகுவாகிடுமே.....

“அப்படியென்றால் ஏன் முஸ்லிம்களோடும் கோபிக்கணும்?” இலிது மூல்லைத்தீவு தாத்தாவிடம் கேட்டான்.

“முஸ்லீம் மக்களும் நிறையவே இருந்தாங்கள். வடக்கு கிழக்கில் அவர்கள் இருப்பது தங்கட நோக்கத்திற்கு பாதகம் அல்லவா? அதனால் புலிப்படையினர் திடீரென்று இரண்டு மணி நேர அவகாசத்தில் உடுத்த உடையோடு வடக்கிலிருந்து வெளியேறுமாறு அறிவித்தால் கொடுத்தாங்க.....

“இனி” ஹிருனி வியப்படைந்தவளாக பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்....

“முஸ்லீம் மக்கள் உயிருக்குப் பயந்து முடியுமானவற்ற சமந்து கொண்டு பிறந்து வளர்ந்த பூழியை விட்டும் கண் ணீர் சிந் தியபடி வெளியேறினாங்க....

“ஜீயோ பாவம்..... அப்போ அவங்கள் எங்க போனாங்கள்?” இலிது கேட்டான்.

“உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொண்டு வெளிப்பட்ட அவங்கள் ஒவ்வொரு ஊர்களிலும் அகதிமுகாம்களிலும் தங்க நேர்ந்தது. பிரச் சின அதோடு முடிந்துவிடல்ல. புலிகள் சிங்கள முஸ்லீம் மக்கள் வாழ்ந்த கிராமங்களில் புகுந்து அந்த அப்பாவிச் சனங்கள் சுட்டும் வெட்டியும் கொண்று குவித்தாங்க. காத்தான்குடி, ஏறாவூர் பள்ளிவாசலில் தொழுகையில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்த நூற்றுக்கணக்கான முஸ்லீம்கள் நொடிப் பொழுதில் சுழல் துப்பாக்கிகளுக்கொண்டு சுட்டு வீழ்த்தினாங்க. பிள்ளைகள் அரந்தலாவு படுகொலை பற்றி அறிந்திருப்பீங்க. அங்கு பெளத்த

பிக்குகள் நிறையப்பேர் கொல்லப்பட்டாங்க. இதே போன்று இலங்கை அரசு ராணுவமும் கத்தோலிக்க தேவாலயங்களிலும், இந்துக் கோயில்களிலும் கூடியிருந்த தமிழ் மக்கள்மீது குண்டுபோட்டு நூற்றுக்கணக்கில் கொன்றாங்க. யுத்தம் என்றால் இப்படித்தான் பிள்ளைகள். குரோதம்தான் எல்லா இடங்களிலயும் மெல்லமெல்லத் தலைதூக்கியது. இதனால் எல்லா இனங்களையும் சேர்ந்த அப்பாவிகள் தான் அதிகம் துன்பப்பட்டாங்கள். காயப்பட்டதும் அப்பாவிகள். உயிரிழந்ததும் அப்பாவிகள்தான்....

“புலி இயக்கம் மிலேசுசத்தனமான வேலைகள் தொடர்ந்து முன்னெடுத்துச் சென்றது. புகைவண்டிகள் ஞக்கு குண்டு வைத்தாங்கள். பஸ் வண்டிகளுக்கு குண்டு வைத்து நூற்றுக்கணக்கான உயிர்களப் பலிகொண்டாங்க. அந்நாட்களில், நாங்கள் பயணம் செய்த யாழ்தேவி புகைவண்டிப் பாதையைக் கழற்றி, சிலிப்பர் கட்டைகளால் பங்கர் செய்தாங்கள்....

“இறுதிக் காலகட்டத்தில் தாங்கள் யாருக்காகப் போராடுகிறோம் என்பதேயே புலி இயக்கம் மறந்து போயிருந்தது...

“எல்.ரி.ரி.ஈ.யினர் தமிழ் பிள்ளைகளை பலாத்காரமாக வீடுகளிலிருந்து பிடித்துச்சென்று தமது இயக்கத்தில் சேர்த்துக்கொண்டாங்க.... அவங்களின்ற நடவடிக்கைகளுக்கு மறுப்புத் தெரிவித்த சகல தமிழர்களும் கொல்லப்பட்டாங்க....

“புலி இயக்கத் தாலும் இராணுவத் தாலும் தாக்கத்திற்குள்ளான அப்பாவித் தமிழ் மக்களின்ற ஒருபகுதியினர் இருபது முப்பது வருடங்களாக அகதிமுகாம்களிலேயே வாழ்ந்து வந்தாங்க....

“அகதிமுகாம்கள் என்பது உயிருடன் அகப்பட்டுக் கொள்ளும் நரகம்தான். யுத்தத்தினால் துன்பப்படும் மக்களப்பற்றி எந்தவித கவலையுமில்லாமல் வேலுப் பிள்ளை பிரபாகரன் யுத்தத்தை முன்னெடுத்துச் சென்றார்....

“பிரபாகரன் சிங்களத் தலைவர்களக் கொன்றார். தமிழ்த் தலைவர்களையும் கொன்றார். முஸ்லிம் தலைவர்களையும் அவ்வாறு கொன்று தீர்த்தார். அது மட்டுமல்ல, தனது இயக்கத்தில் முன்னணியில் நின்றுவர்களையும் கூடக் கொன்றார்.....

“அப்பாவித் தமிழ் மக்கள் எல்லாவற்றையும் கண்கூடாகக் கண்டுகொண்டும், எதிர்த்து ஒரு சொல்கூடப் பேசாமல் வாய்களை இறுகமூடிக்கொண்டு நிற்க வேண்டியிருந்தது. எங்களப் பற்றி முழு உலகமும் பேசியது. இருந்தும் அந்தக் கதைகளால் எங்களுக்கு எந்த ஈடுப்புமும் கிட்டியதாக இல்ல. அந்தச் சண்டயால் எங்க நாட்டுக்கு ஏற்பட்ட நட்டம் வேதனை மிகுந்தது மகனே! பிள்ளைங்களுக்கு உங்கட சின்னமாமா இல்லாமல் போனதும் இந்த யுத்தத்தால்தானே. எங்கும் சின்னமகன் இல்லாமல் போனான். எங்களுக்கு மட்டுமல்ல, இன்னும் எத்தனை ஆயிரம்பேரின் பிள்ளைகள் இல்லாமல் போனாங்கள்.

பெற்றார்கள், சகோதர சகோதரிகள் இல்லாமல் போனாங்கள்?"

முல்லைத்தீவு தாத்தாவின் முகத்தை இவ்வளவு நேரமாக கண்கொட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டு, அவரது பேச்சுக்கு காதுகொடுத்துக் கொண்டிருந்த ஹிருனிக்கு திட்டரென்று ஏதோ ஞாபகம் வந்தது.

"எங்கள் சின்னமாமா இறந்து இறுதிச் சடங்கு நாளில் பாட்டி ரொம்பவும் அழுதா. தாத்தா மயங்கி விழுந்தார். அம்மா அழுது கொண்டேயிருந்தா. ஆனால் நாங்கள் சின்னமாமாவக் காணல்ல. சவப்பெட்டி மூடி சீல் வைக்கப்பட்டிருந்தது" ஹிருனி சொல்லிக் கொண்டு போனாள்.

“அதுதான் புலி இளைஞர்கள் வைக்கும் குண்டுக்கு அகப்பட்டால், சிங்கள ராணுவ வீரர்களின் உடல் சின்னாபின்னமாகித் தெறிக்கும். அதனாலதான் அவங்க உடலைப் பார்க்க முடிவதில்ல. நானுக்கு நாள் யுத்தம் முழுமுரமாகியதாலதான் அவ்வாறெல்லாம் நடந்தது.....”

“பிள்ளைகளின் சின்னமாமா இருந்தால் இந்நேரம் நல்ல வாலிபன். எனது மகனும் அப்படித்தான். இவங்க இருவரிலும் எனக்கு வித்தியாசம் தெரியல்ல. எல்லோரும் எங்கள் பிள்ளைகள்தான். இருந்தும் இருவரும் இருபக்கமாகி சண்டை செய்து எங்களுக்கு இல்லாமல் போய்விட்டார்கள்”

முல்லைத்தீவு தாத்தா அவ்வாறு சொல்லிப் பெருமுச்சவிட்டார்.

“இனி ஏன் தாத்தா உங்கட பிள்ளைய யுத்தத்திற்குப் போக விட்டங்க?” இலிது அறியும் ஆவல் மிகுதியால் கேட்டான்.

“யார் தம்பி போகவிட்டது? புலிப் படையினர் வந்து பலாத்கார மாக கொண்டு போனாங்கள். பிள்ளை பாடசாலைவிட்டு வரும்போது அந்தச் சீருடையோடே கொண்டுபோய்விட்டாங்கள். பிறகு அவனது மனதை அவர்கள் பக்கம் திருப்பிக் கொண்டிருப்பாங்கள். எனது அந்த மகனும் இன்றிருந்தால் எவ்வளவு நன்றாகயிருக்கும்? அவன் படிப்பதிலும் மிகவும் கெட்டிக்காரணாக இருந்தான்.”

முல்லைத்தீவு தாத்தா உணர்ச்சிவசமாக அதனைச் சொல்லும்போது, பெரிய கண்ணீர்த் துளிகள் இரண்டு, அங்வரது கண்களால் வெளிப்பட்டு கண்ணங்களினுடாக கீழே வழியத் தொடங்கியது. தாத்தா அவசரமாக அந்தக் கண்ணீர்த் துளிகளைத் துடைத்துக் கொண்டார்.

5

கொஞ்சநேரம் கவலையோடு யோசனையில் ஆழந்து போயிருந்த மூல்லைத்தீவு தாத்தாவை இளிதுவும் ஹிருனியும் இடைவிடாது அவதானித்துக் கொண்டேயிருந்தனர். தாத்தாவின் கண்களிலிருந்து மீண்டும் மீண்டும் கண்ணீர் வழியத் தொடங்கியது. அவர் திரும்பவும் கண்களைத் துடைத் துக் கொண்டார்.

பாட்டியும் சிலநேரம் இப்படித்தான். வாசலில் தொங்கவைத்துள்ள சின்னமாமாவின் படத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு அழுவா.... பெருமுச்ச விடுவார். சிலபோது முன்பக்க கதிரையில் அமர்ந்தபடி யோசித்து யோசித்து கண்ணீர் கக்குவார். இன்னும் சிலநாட்களில் “எனது சின்னமகனே” என்று சத்தம் போடத் தொடங்குவார். மூல்லைத்தீவு தாத்தாவின் மனதிலும் பாட்டியின் மனத்திலுள்ளது போன்ற கவலைதான் இருக்குமென இளிது நினைத்தான். தனது தங்கையின் முகமும் சோகமயமாகியுள்ளதை

இலிது கண்டான். தங்கையும் அவ்வாறே நினைக்கி றானோ என்னவோ!

இலிதுவும் ஹிருனியும் இடைவிடாது தன்னையே கவனித் துக் கொண் டிருப் பதை கண் ணுற் ற மூல்லைத்தீவு தாத்தா கடும் யோசனையிலிருந்து விடுபட்டார். தாத்தா மீண்டும் இரு கைகளாலும் இரு கண்களையும் துடைத்துக் கொண்டு மெல்லக் கதையைத் தொடங்கினார்.

“நான் மகனைப் பற்றிய யோசனையில் ஆழந்து போயிட்டன். கதயச் சொல்ல மறந்திட்டன் பாருங்கொ”

“இனி பிள்ளைங்க.... யுத்தம் கடுமையாகி வரும்போது புலி இயக்கம் காடுகளில் முகாம்

அமைத்துக் கொண்டு இன்னுமின்னும் இளைஞர்கள் சேர்த்து அரச ராணுவத்தைத் தாக்கத் தொடங்கி யது. அரச ராணுவமும் முகாம்மைத்து புலிகளத் தாக்கத் தொடங்கியது. இந்த இருசாராரும் நேருக்கு நேர் சண்ட செய்தாங்கள். போக்குவரத்துப் பாதைகளில் நிலக்கண்ணிவெடிகள் புதைத்து வாகனங்களை வெடிக்கவைத்தாங்கள். தங்கள் முகாம்களைச் சுற்றி மிதிவெடிகள் புதைத்தனர். அதனை மிதிப்பவர்களின் கால் சிதறிவிடும்.....

“சில காலம் சென்றதும் யுத்தம் செய்ய நவீன ஆயுதங்கள் கொண்டு வந்தாங்கள். புலி இயக்கம் தனது முகாம்களிலிருந்து இராணுவ முகாம்களை இலக்கு வைத்து பெரும் ஆடிலறி தாக்குதல் செய்தாங்க. பல கிலோமீற்றர்களுக்கு அப்பால் இலக்கு வைத்தே அவை செலுத்தப்படும். அப்போது ராணுவமும் பதில் தாக்குதல் செய்யும். சில நாட்களில் இவ்வாறு வெடிகள் நாற்றுக்கணக்கில் அங்குமிங்கு மாக பரிமாறப்படும். இவை இலக்கை அனுமானித்தே எய்தப்படும். பெரும்பாலானவை முகாம்களுக்கு வெளியேதான் விழுகின்றன. சுற்றி வர இருப்பவங்களோ அப்பாவிச் சாதாரண சனங்கள். அந்த வெடி நிலத்தில் விழுந்தால் நாற்றுக் கணக்கான மீற்றர் பரப்பு முழுமையாக நாசமாகிவிடும். சனங்கள் சாவாங்க. காயமடைவாங்க. வீடுகள் ஏரியும், விலங்குகள் சிதறிப் போகும். வெய்யில் காலத்தில் மட்டுமல்ல, மற்றைய காலத்தில்யும் அப்பகுதி தீயந்துபோய்விடும்.

இவ்வாறான வெடிகள் நூற்றுக்கணக்கில் விழும்போது எவ்வளவு அழிவு நடக்கும்?

“இனி தாக்குதல் ஆரம்பிக்கும்போது சனங்கள் உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொண்டு எப்படியாவது ஒடுவாங்கள். சிலரின் கால் கை உடைந்துபோகும். இருந்தும் சிகிச்சை செய்ய அண்டை அயலில் வைத்தியசாலை கிடயாது. இரத்தம் கொட்டி கொட்டி அவர்களும் அப்பாவிகளாக உயிரை விடுவர்....

“சில நேரங்களில் சனங்கள் பயத் தால் நெருக்குண்டு நிற்கும் முகாம்கள் மீதும் குண்டுவிழும். அப்போது அங்குள்ள நூற்றுக்கணக்கானவர்கள் ஒரே குவியலாக இறந்து போவாங்கள்....

“இவ்வாறாக நடக்கத் தொடங்கும் பொழுது வருடக் கணக்காக ஊர் பாழடைந்து போகும். நாங்கள் அதிக காலத்த அகதி முகாம்களிலயே கழித்தோம். இருந்தும் அதிலிருந்து விடுபட்டு இன்னொரு பக்கம் செல்லவும் முடியவில்ல. தமிழ் மக்கள் வாழும் வடக்கு, கிழக்கு முழுவதும் யுத்தத்தால் பாதிக்கப் பட்டிருந்த போதும், தெற்கில் சிங்கள மக்கள் வாழும் பகுதிக்குச் செல்ல புலி இயக்கம் இடம்தரயில்ல. அவங்கள் எப்பவும் எங்கள் அவங்கட பாதுகாப்பு வலயமாகவே வைத்துக் கொண்டாங். அவங்களைச் சுற்றி சாதாரண மக்கள் வைத்துக் கொண்டாங்க. ராணுவத் தாக்குதலிலிருந்து தங்களப் பாதுகாத்துக் கொள்ள முடியுமென அறிந்திருந்தனர். இறுதிக் கட்டமாகும்போது அந்த வகையில்தான் நாங்கள் சிறைப்பட்டிருந்தோம்.”

“அப்படியென்றால் உணவு, தேநீர் எப்படி தாத்தா?”

இருகண்களையும் வாயையும் திறந்து கொண்டு தாத்தாவின் கதையைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த ஹிருனி எழுப்பிய கேள்வி இது. முல்லைத்தீவுத் தாத்தா ஹிருனியை மிகுந்த அன்போடு பார்த்தார். தான் முகம் கொடுத்த பிரச்சினைகளை இந்தப் பிள்ளைகள் இருவரும் விளங்கிக் கொள்வதை நினைத்துத்தான் போலும் முல்லைத்தீவு தாத்தா அப்படி அன்பால் பூரித்துப் போனார்.

“யேஸ் மை சைல்ட். நாங்கள் சாப்பிட்டதவிட அதிகமாக சாப்பிடாமலேயே இருந்தோம். அரிசி,

தேங்காய், பருப்பு, சீனி, பால்மா, மண்ணெண்ணெணய்.... இவையெல்லாம் நெருப்புவிலை. தெற்கோடு ஒப்பிடும்போது பத்துமடங்கு. எங்களுக்கு எங்கிருந்து காசு? எனக்கு பென்ஷன் இருந்தது உண்மதான். அந்தக் காசை எடுக்க வங்கி இருந்தால்தானே. இரண்டு மூன்று வேளைக்கொரு தடவை சாப்பிட்டு உயிரைப் பிடித்துக் கொண்டோம். எங்களவர்களின் பிள்ளைகளுக்கு மந்தபோஷனம் ஏற்பட்டது. நோய் நொடி வந்தாலும் மருந்து கொஞ்சம் கூட இல்ல. குறைந்தபட்சம் பெரஸிட்மோல் வில்லை ஒன்றுகூட இல்லாமல் வேதனயப் பொறுத்திருக்க நேரந்தது. இரவிலும் முகாமில்தான் நின்றோம். மண்ணெண்ணெணய் கொஞ்சம் காண்பதற்கும் கிடயாது. மின்சாரம் ஆரம்பித்திலேயே இல்லாமல் போய்விட்டது.

“எங்கள் பிள்ளைங்க வருஷக் கணக்காக பாட சாலைக்கு போகாமலிருந்தாங்கள். எங்கட பாடசால யும் குண்டு விழுந்து உடைந்து போய்விட்டது.

“சனங்கள் அகதிமுகாம்களில் அகப்பட்டுக் கொண்டால் உண்ணவோ குடிக்கவோ வழியில்ல. எவ்வளவாவது தேடிக் கொள்ளவும் முடிவதில்ல. மிகவும் கவல கஷ்டத்தோடு விவசாயம் செய்த எங்கள் வயல் நிலமும் குண்டு விழுந்து விழுந்து பாழடைந்து போய்விட்டது. அகதி முகாம்களிலிருப் போருக்கு அதற்கு வெளியே செல்ல அனுமதியில்ல. ஜம்பது அறுபது பேருக்கு ஒரு கழிப்பறையே இருந்தது. அது மிகவும் அசுத்தமானது. அதற்குச்

செல்லவும் வரிசையில் நிற்க வேணும். குளித்துக் கொள்ளவும் ஒழுங்காக நீரில்ல. அதனால் முகாம்வாசிகளுக்கு நாளெல்லாம் நோய்தான்.....

“மழைகாலத்தில் சூடாரங்களுக்குள்ளடியும் நீர் பாய்ந்தோடும். அதனால் நிலம் சேறாகிவிடும். நிலத்திற்கு சீமெந்து எதுவுமில்லை. சேற்றுக் குழியில் இருக்கவோ நிற்கவோ இடமில்லாமல் நாட்கணக்கில் துன் பப்படுவோம். தூங்கவும் வழியில்லை. நூற்றுக்கணக்கில் ஒரே குவியலாக அடைந்து கிடக்கும் போது நோய் தொற்றுவது அதிகம். அது விரைவாகப் பரவவும் செய்யும். வாந்திபேதி, சொறி போன்ற பரவும் நோய்களால் சனங்கள் எப்போதும் துன்பப்படுவாங்க... இருந்தும் நோய்க்கு மருந்து வாங்கவாவது இடமுண்டா?.....

“என்ற பிள்ளைகளின் அம்மா, வாந்திபேதியால்தான் செத்துப் போனா. மருந்தில்லாமலேயே எங்கள் விட்டுப் போய்விட்டா. அப்போ முத்தபிள்ளைகள் இருவரையும் மிகவும் சிரமத்தோடு வெளிநாட்டுக்கு அனுப்பியிருந்தன் சின்னவணை புலி இயக்கம் பிடித்துச் சென்றிருந்தது.

“இறுதி நேரத்தில் பிள்ளைங்களக் காணாமல்.... கண்கள் நிறைந்தபடிது..... என்னப் பார்த்தபடியே என்னை விட்டுப் போய்விட்டா.....

“ஜேயோ! என்ற மனைவியின் உடல் சரியான முறையில் அடக்கம் செய்யவும் இடமொன்றிருக்கல்ல. கொஞ்சம் காட்டுப் பக்கமாக குழிவெட்டிப்

மூல்லைத்தீவு தாத்தா

புதைத்தோம். ஐயோ நாங்கள் மனிதராய்ப் பிறந்தது இவ்விதம் சாகத்தானா? எனது மனைவி தங்கமான பெண் மகனே. தங்கமான தாயும் கூட. இருந்தும் பிள்ளைகள் எவருமே இல்லாமல் அப்பாவியாகக் கண்களை மூடினாள்.”

அப்படிச் சொன்ன மூல்லைத்தீவு தாத்தா விக்கிலிக்கி அழக் தொடங்கினார்.

“ஐயோ அழவேணாம் தாத்தா” ஹிருனி தாழ்மையாகச் சொன்னாள்.

ஹிருனியினதும் இலிதுவினதும் கண்களில் கண்ணீர் நிறைந்தது. மூல்லைத்தீவு தாத்தா அழுவதைப் பார்த்து இலிது பயந்துபோனான். அப்போதுதான் கதவண்டையில் பாட்டி நின்று பார்த்துக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டான். பாட்டியின் கண்களும் கண்ணீர் சொரிந்தன.

“மிஸ்டர் பரராஜுசிங்கம் அதைப் பற்றி நினைத்து நினைத்து மனதைக் குழப்பிக் கொள்ளாதீங்க. நடந்த விஷயங்களைப் பார்த்தால் எங்களுக்கும் கவலதான்”

“மிஸில் சுமன்சேகர என்னுடைய கதையைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தீங்களா?”

“எனக்கு விக்கிற சத்தம் கேட்டது. அதுக்குத்தான் வந்தன். மிஸ்டர் பரராஜுசிங்கத்தின் மனதிலிருக்கிற துக்கம் எனக்கு விளங்குது. அதையெல்லாம் மனிதனால் பொறுத்துக் கொள்வது கஷ்டந்தான். எனது மகன்

இல்லாமல் போனான். அந்த வேதனையிலிருந்து இன்னும் விடுபடமுடியல்ல. சாப்பிட சோற்றுத் தட்டைக் கையிலெடுக்கும் போது எனக்கு சின்ன மகனின் ஞாகம் வரும். இனி சாப்பிடுவதும் உடலுக்குப் பிடிக்காது. மகன் இல்லாமல் போனதிலிருந்து உண்மையில் நான் நோயாளியாகவே இருக்கிறேன்”

“எங்கட துக்கத்தை விளங்கிக் கொள்ளக் கூடியவர்கள் சிங்கள மக்கள் மத்தியில் இருப்பது எவ்வளவு ஆறுதல்? நான் அனுபவிக்கும் துன்பத்தப் போல் துன்பம் அனுபவிக்கும் இன்னும் எத்தனை ஸ்தசம் பேர் இருக்காங்க?”

முல்லைத்தீவு தாத்தாவும் பாட்டியும் கதைக்கும் விடயங்கள் இளிதுவிற்கும் ஹிருனிக்கும் சரியாக விளங்காவிட்டாலும், அந்தக் கதையில் ஆழமான ஏதோ உள்ளடங்கியிருப்பது மட்டும் விளங்கியது.

‘முல்லைத்தீவு தாத்தா கவலையோடிருப்பதால்தான் இவ்வளவு மெலிந்து போயிருக்கிறாரோ’ இளிது நினைத்தான்.

அதற்கிடையில் இளிதுவின் அம்மாவும் அந்தப் பக்கமாக வந்தாள்.

“அங்கலுக்கு பசியாக இருக்குமென்ன? நான் உங்களுக்கு பயற்றுப் பாற்சோறு கொஞ்சம் செய்தன். என்ன அங்கல் இவங்க இரண்டுபேரும் என்ன சொல்றாங்க? உங்கள் விட்டும் அசையமாட்டாங்க

முல்லைத்தீவு தாத்தா

போலிருக்கே” அம்மா சிரித்துச் சிரித்துச் சொன்னாள்.

“ஏன் நீங்களும் சின்னக் காலத்தில் அப்படித்தானே அங்கல் வந்தால் அநுகே போய் நீற்பீங்க. ஊர்க கதை கள் கேட்டுக்கேட்டு.... ம..... பனங்கிழங்கும் பனங்கருப் பட்டியும் சாப்பிட அங்கல் வரும்வரையில் பார்த்திருப் பீங்க” பாட்டி கடந்த காலத்தை நினைவுட்டினாள்.

“ஏன் பனாட்டு” அம்மா சிரித்தபடியே மறந்து போன எதையோ ஞாபகமூட்டினாள்.

“அது எவ்வளவு நல்லகாலம் மகள். இந்தச் சின்னப்

பிள்ளைகளுக்கு அப்படியொரு காலம் வருமென்றால் எவ்வளவு நல்லது. யுத்தம் முடிந்தாலும் மனதில் மகிழ்ச்சி இல்லயே. எனது பிள்ளைகள் தூரந் தொலைவாகிவிட்டாங்கள். மனைவி அந்த உலகத் திற்கு போய்விட்டா. வீடுவாசல் உடைந்து மண்ணோடு மண்ணாகிவிட்டது. அந்த இடிபாட்டை மீண்டும் சீர் செய்ய முடியாது. இருந்தும் இந்த மகளின் பிள்ளைகளுக்கும் எனது பிள்ளைளின் பிள்ளைகளுக்கும் திரும்பவும் இந்த நாட்டில் சமாதானமாக இருக்கக் கிடைக்குமென்றால் எவ்வளவு நல்லது?"

எதிர்பார்ப்புக்களால் மனதை நிறைத்துக்கொண்டு, பெருமுச்சவிட்டபடி மூல்லைத்தீவு தாத்தா சொன்னார்.

"வாங்க அங்கல் சாப்பிட்டுவிட்டு நிற்போம். இவங்க இரண்டு பேரும் தாத்தாவின் கதையக் கேட்டுக் கேட்டு நின்றார்களே தவிர, முகம்கூட கழுவவில்ல. சீக்கிரம் போய் முகம் கழுவங்க. அப்போ தாத்தாவோடு சாப்பிடலாம்"

இலிதுவும் ஹரிருணியும் குளியலறைக் கு ஓடினார்கள் முகம் கழுவ.....

"எங்கட பிள்ளைகளுக்கு பரா அங்கலப் பிடித்திருக்கு போல"- குளியலறைக்குப் போகும்போது இப்படி அம்மா சொன்னது இருவருக்கும் கேட்டது.

6

அன்று பகலாகு முன்பே இளிதுவின் பெரியமாமா வீட்டுக்கு வந்தார். முன்பெல்லாம் பெரியமாமா பாட்டியைப் பார்க்க ஞாயிற்றுக்கிழமைதான் வருவார். ஆனால் இம் முறை சனிக் கிழமை அதுவும் குடும்பத்தோடேயே வந்துவிட்டார். அதனால் இளிதுவினதும் ஹிருனியினதும் மகிழ்ச்சி எல்லை தாண்டிச் சென்றது. பெரியமாமாவின் மகனையும் மகனையும் இளிது வீட்டாருக்கு அழூர்வமாகவே சந்திக்கக்கிடைக்கும். புத்தாண்டிலோ தவணை விடுமுறையிலோதான் அது சாத்தியமாகும். பெரியமாமாவின் மூத்தமகன் ருவிர, மகள் ருவினி.

பெரிய மாமா காரிலிருந்து இறங்கி நேரே மூல்லைத்தீவு தாத்தாவிடமே வந்தார்.

“பரா அங்கல் என்னை ஞாபகமா அங்கல்?” பெரியமாமா மூல்லைத்தீவு தாத்தாவின் முன்னே நின்றபடி சிரித்துக் கொண்டே கேட்டார். மூல்லைத்தீவு

தாத்தா சொற்பநேரம் பெரியமாவின் முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டே நின்றார்.

“இது மிஸ் டர் சுமன்சேகரவின் முத்த மகன்ஸ்லவா?”- அவ்வாறு கேட்டபடியே முல்லைத்தீவு தாத்தா எழுந்து பெரியமாவை கட்டியணைத்துக் கொண்டார். பெரிய மாமாவும் தாத்தாவை அணைத்துக் கொண்டார்.

முல்லைத்தீவு தாத்தாவின் கண்களில் மகிழ்ச்சியும் கவலையும் இரண்டறக் கலந்து கண்ணீரால் நிரம்பியிருந்தது.

“நான் வழமயாக ஞாயிற்றுக்கிழமதான் வருவன். அம்மா இரவு எனக்கு டெலிபோன் செய்தா. பரா அங்கல் அவசரமாகப் போய்விடக் கூடுமென்று நான் இன்றுக்கே வந்திட்டன். பரா அங்கலப் பார்க்க. இனி பரா அங்கல் எங்கே எங்கள் நண்பர்கள்? கோமலாவும் கிருஷ்ணனும்?”

“அதெல்லாம் பெரிய கதை மகனே. அவங்க இருவரும் நாட்டைவிட்டுச் சென்று பல வருடங்களாகின்றன”

“அப்போ அந்த சின்னத்தம்பி?”

“எனக்கு அவனப் பாதுகாத்துக் கொள்ள முடியாமல் போய்விட்டது மகனே”

முல்லைத்தீவு தாத்தாவின் முகத்தில் மீண்டும் சோகம் கவிந்தது. பெரிய மாமாவுக்கு அது விளங்கியதால் கதையை வேறுபக்கமாகத் திருப்பி

னார். இளிதுவுடனும் ஹிருனியுடனும் சேர்ந்து ருவிர வும் ருவினியும் மூல்லைத்தீவு தாத்தாவைப் பார்த்த வண்ணமிருந்தனர். அவர்களின் அங்கிலேயே பெரிய மாமாவும் ஆவலோடு பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

“பரா அங்கல் நான் இப்பொழுது ஒரு எகவுண்டன். இது எனது மனைவியும் பிள்ளாகளும்”

“வெறி நைஸ் ரூ மீட் யூ மை சில்பரன். இப்பொழுது மகளின் சில்ரன்ஸ் என்னோடு நல்ல ஃபிரெண்ட்லி”

“பிள்ளைங்க இவர்தான் பரா அங்கல். அங்கலின் பெயர் பரராஜஸிங்கம். பிள்ளையின் தாத்தாவின் நல்ல நண்பன். அங்கல் ஊருக்குப் போனால் நாங்கள் வரும் வரை பார்த்துக் கொண்டிருப்போம். பனங்கிழங்கும் பனங்கருப்பட்டியும் சாப்பிடத்தான். அந்தச் சுவை இப்பொழுதும் தெரிகிறது. அங்கல்”

வீட்டுக்கு வந்தவர்களின் பேச்சுக் குரல் கேட்டு பாட்டியும் இளிதுவின் அம்மாவும் வெளியே வந்தனர். பாட்டி எல்லோரையும் வரவேற்றார். பின்னர் சற்று நேரத்தில் பெரிய மாமியையும் அழைத்துக் கொண்டு வீட்டினுள் சென்றார்.

பாட்டி வீட்டினுள் சென்று மூல்லைத்தீவு தாத்தா கொண்டு வந்திருந்த ஒடியலும் பனங்கருப்பட்டியும் ருவிரவுக்கும் ருவினிக்கும் கொடுத்தார். பெரியமாவுக்கும் கொடுத்தார். ஒரு சின்னப்பிள்ளையின் ஆவலோடு பெரியமாமா பனங்கிழங்கும் கருப்பட்டியும் சாப்பிட்டார்.

“சின்னக்காலத்துப் பழக்கத்தில் ஒடியல் கருப்பட்டி எங்காவது கண்டால் சாப்பிடுவன். ஒரு நாள் நாங்கள் கதிர்காமம் சென்றபோது ஒடியல் வாங்கினோம். எனது பிள்ளைகள் இருவரும் ஒடியல் செய்வது எப்படியென்று கேட்டாங்கள். நாங்கள் சிறுவயதில் சுவைத்துச் சுவைத்துச் சாப்பிட்டோமே தவிர, செய்யும் முறையை கேட்டறியல்ல. இப்பொழுது பிள்ளைங்க தாத்தாவிடம் கேளுங்க.”

பிள்ளைகள் நால்வரும் ஒடியல் சாப்பிடுவதை நிறுத்தி, அந்தக் கதையைக் கேட்டறிய முல்லைத்தீவு தாத்தாவைப் பார்த்தனர்.

“ஓ மை சில்டரன்.... நான் சொல்லித் தாரன். அவை பனம் விதைகளால்தான்.... தெரியுந்தானே பெல்லமெரா ஃபீட்ஸ். பனம் விதைகள் சேகரித்து மண்குவித்து மேடைசெய்து அதனுள்ள புதைத்து பின்னர் மண்தட்டுப் போடுவும். இவ்வாறு திரும்பவும் விதை பொறுக்கி இன்னொரு மண்தட்டுப் போடுவோம். மண்குவித்து சில நாட்கள் போகும் பொது. பனம்வித்துக்கள் செடியாகி வேர் இழுக்கும். இலை வெளிவருமுன் மண்ண அகற்றி கிழங்கை வெளியே எடுக்கணும். அந்த மண்ணுக்கிடயில்தான் கிழங்கு காணப்படும். பின்னர் அவித்து இரண்டாகப் பிரித்து வெய்யிலில் காய வைக்கணும்”

“ஜ்யோ அண்ணா நாங்களும் பனங்கிழங்கு நாட்டுவோம்” - ஹிருனி ஆலோசனை வழங்கினாள்.

“ஓம் ஓம் ப்ரய் பண்ணுவோம். பல்மைரா ஃபீட்ஸ், அங்கவின் வீட்டுக்குப் போய் பனம்வித்து எடுத்து வருவோம்”

“பனம் வித்து கொண்டு வரலாம். ஆனால் வீடென்றால் தேட இல்லயே. எங்கள் வீடு குண்டு விழுந்து நிலத்தோடு சேர்ந்திட்டுது. நான் அதிககாலம் ரிப்யஜீ கேம்பில்தான் நின்றன். கடந்த சில காலமாக வட்டுக்கோட்டையில் கசின் ஒருவரின் வீட்டில்”

அதைக் கேட்டு பெரியமாமாவின் முகம் இருண்டுவிட்டது.

“இனி பரா அங்கல் வாங்க எங்கட வீட்டுக்குப் போவம். எங்களால் அங்கல பார்த்துக் கொள்ள முடியும்”

“எங்களுக்கு தமிழும் படித்துக் கொள்ளலாம்” ருவிர் சொன்னான்.

“ஜீயோ முடியாது. மூல்லைத்தீவு தாத்தா எங்க வீட்டில் தான் இருக்கணும்” - ஹிருனி முனுமுனுத்தாள்.

“தேங்க்ய மகன். நான் மூல்லைத்தீவில்தான் சாகணும். நான் திரும்பவும் பிள்ளைகளப் பார்க்க வருவேன். நான் நாளைக்குப் போக யோசிக்கிறன்” மூல்லைத்தீவு தாத்தா மிகவும் உணர்வுழர்வமாகச் சொன்னார்.

7

அன்று மதிய உணவுக்காக பாட்டியும்,
அம்மாவும், பெரிய மாமியும் சேர்ந்து விசேட உணவு
தயாரித்திருந்தார்கள். உணவு மேசைக்கு மரக்கறி,
கீரை, தானியங்களன்றி இறைச்சி, மீன் எதுவும்

சமைக்கப்பட்டிருக்கவில்லை. மூல்லைத்தீவு தாத்தா இறைச்சி, மீன் சாப்பிடாததால்தான் அப்படி.

மூல்லைத்தீவு தாத்தா ஓர் இந்துபக்தர். அதனால் மச்சம் தவிர்த்தே உண்டு வாழ்ந்தார். இளிதுவும் ஹிருனியும் அதுபற்றி அன்றுதான் தெரிந்து கொண்டார்கள்.

சாப்பாட்டு மேசையில் மூல்லைத்தீவு தாத்தாவுடன் பெரிய மாமா, பாட்டி, ருவிர், ருவினி, இளிது, ஹிருனி ஆகியோர் அமர்ந்தனர். அம்மாவும், பெரியமாமியும் உபசரிப்புச் செய்யவும், குறைநிறை பார்க்க வேண்டியுமிருந்ததால் அமரவில்லை.

“இன்று மிஸ்டர் பரராஜுசிங்கத்திற்காக நாங்களும் சைவ உணவு தயாரித்தோம்”

“மீன் இறைச்சி சாப்பிடுவதுக் குறைப்பது யாருக்கும் நல்லது மிலிள் சுமன்சேகர. எங்களும் போன்று உயிரினங்களுக்கும் வாழ ஆசைதானே. நாங்கள் ஏன் அவற்றுக் கொன்று சாப்பிடனாம்?” மூல்லைத் தீவு தாத்தா சொன்ன விடயத்தையிட்டு எல்லோரும் யோசிக்கத் தொடங்கினர்.

“நானென்றால் சைவம் சாப்பிட விருப்பம்”

“எவ்வளவு நல்லது மகன். ஹிந்து சமயத்தவர்கள் மாத்திரமல்ல, பெளத்தர்களுக்கும் உயிர்க்கொலை கூடாது. கிறிஸ்தவர்களுக்கும் முஸ்லிம்களுக்கும் இறைச்சி சாப்பிடுவது தடையில்லை. அதற்கும் காரணமுண்டு.”

முல்லைத்தீவு தாத்தா சொல்லும் விடயங்களை சிறுவர்கள் மிகவும் ஆர்வத் தோடு கேட்டுக் கொண்டிருந்தனர்.

“எங்கட பிள்ளைகளுக்கு இவற்றைக் கேட்பது நல்லது. கண்டிப்பாக அறிந்த கொள்ள வேண்டிய விடையங்கள். அப்படித்தானே?” பெரியமாமா அப்படிக் கேட்டபோது எல்லோருமே தலையாட்டினர்.

“பரா அங்கலுக்கு சாப்பிட எங்க அண்ணர் தயிர் முட்டியொன்று கொண்டுவந்திருக்கார்” அம்மா அப்படிச் சொன்னபடி தயிற்று முட்டியை கொண்டுவந்து சாப்பாட்டு மேசையில் வைத்தார்.

“வண்டங்குல் இன்னக்கி கேர்ட் உடன் சோறு சாப்பிடலாம்” முல்லைத்தீவு தாத்தா மகிழ்ச்சியுடன் கூறினார்.

“எனக்கு ஞாபகம் அந்த நாட்களில் பரா அங்கல் எங்க வீட்டுக்கு வரும்போது, எங்கட அப்பா தயிர் கொண்டு வருவார். எனக்கு அது ஞாபகம் வந்துதான் நானும் கொண்டுவந்தன்” பெரியமாமா மிகவும் முற்பட்ட விடயமொன்றை ஞாபகமுட்டியே அவ்வாறு சொன்னார்.

“மகனுக்கு அது ஞாபகம் தானே? அதாவது முன்பு நாங்கள் எவ்வளவு ஒற்றுமையாக வாழ்ந்திருக்கோம் அல்லவா? இந்தச் சாப்பாட்டு மேசையில் நாடுவிட்டுச் சென்ற என்ற பிள்ளைகள் அமர்ந்திருந்தால் எவ்வளவு நல்லது?”

“பரா அங்கல் கோமலாவுடனும் கிருஷ்ணனுடனும் தொடர்புகொள்ள நான் மிகவும் ஆசைப்படுறன் அங்கலிடம் இருக்குமென்றால் எனக்கு நம்பர்களத் தாருங்கொ”

“என்னிடம் இருக்கு மகன். நான் இருந்திட்டு ஒருநாள் கொம்புனிக்கேசனுக்குப் போய் மகனுக்கும் மகனுக்கும் கோல் எடுப்பன். என்ற டயரியில் குறித்து வைத்திருக்கிறன்”

“முத்தவன் அங்கலுக்கு சோறு கொஞ்சம் வை” கதைக்கிடையில் பாட்டி கூறினாள்.

“இல்லை மிலிஸ் சுமன்ஸேகர. கறியோடு சாப்பிட்டால் போதும். கிறேண்ட் சில்ட்ரன்ஸ் தாத்தாவைப் போல தயிரும் சோறும் சாப்பிட விருப்பம். இன்றைக்கு நாங்க பழகுவோம்”

இலிதுவும் ஹிருனியும் ருவிரவும் ருவினியும் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டனர். ஒருநாளும் தயிரும் சோறும் ஒன்றாகச் சாப்பிட்ட பழக்கம் அவர்களிடம் கிடையாது. பழக்கப்படாத அந்த உணவின்மீது அவர்களுக்கொரு ஆவல் மேலிட்டது.

மூல்லைத்தீவு தாத்தா மரக்கறியுடன் சோறு சாப்பிட்ட பின்னர் தட்டில் வெறும் சோறு வைத்துக் கொண்டார். பின்னர் அதன் மேல் தயிர் இரண்டு கரண்டியளவு வைத்தார். இரண்டையும் ஒன்றாகப் பிசைந்தார்.

“பிள்ளகளும் இந்தவிதமாகச் சாப்பிட்டுப் பாருங்க. நல்ல ருசி”

முல்லைத்தீவு தாத்தா தயிரும் சோறும் கலந்து சாப்பிடுவதை சிறுவர்கள் பழக்கமற்றது போல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர்.

“ஜூயோ என்னால் முடியாது. அப்படிச் சாப்பிட எனக்கு விருப்பமில்ல” என்று மனதில் பட்டதை அப்படியே சொன்னாள் ஹிருனி.

“அப்படிச் சொல்லது கூடாது மகள். ஒவ்வொருவரும் சாப்பிடும் முறை வித்தியாசம். பழகினால் ஆசயேற்படும்”- பெரியமாமா ஹிருனிக்கு விளக்கமளித்தார்.

“நெவர் மைன்ட் தம்பி. சின்னப்பிள்ளைங்க உண்மயாகவே நினைப்பதை சொல்வாங்கள்”- முல்லைத்தீவு தாத்தா ஹிருனியை அன்போடு பார்த்தபடி சொன்னார்.

அதன் பின்னர் பெரியமாமாவும் அதேபோன்று சோறும் கறியும் சாப்பிடத் தொடங்கினார்.

“எனக்கென்றால் இதற்கு கொஞ்சம் சீனி போட்டுக் கொள்ளல்லோம்” பெரியமாமா அவ்வாறு கறியதும், அம்மா சீனிப் போத்தலைக் கொண்டுவந்து ஒரு கரண்டி அள்ளித் தட்டில் வைத்தார்.

“சீனி இல் லாமல் இவரால் ஒன் யுமே சாப்பிடமுடியாது. நானென்றால் சீனி கொஞ்சம் தான்

கொடுப்பன். இப்போது நாற்பத்தைந்தும் தாண்டிட்டுது. இன்னும் சின்னப்பிள்ளை போல”

பெரியமாமி குறையொன்றை எடுத்துச் சொன்னாள்.

“எங்க அண்ணன் முன்பிருந்தே இனிப்புச் சாப்பாட்டுப் பிரியன்” அம்மாவும் பெரியமாமாவுக்கு சார்பாகக் கதைத்தாள்.

“அதாவது மகன் அல்ககோல் பாவிப்பதில்லை அப்படித்தானே?”

“ஓம் அங்கில் நான் பியர்க்கூட குடிப்பதில்லை. எங்க அப்பாவும் குடிக்கவில்லையே. இனி நாங்கள் ஏன் குடிக்கணும்?”

பெரியமாமா தான் மதுபானம் பாவிப்பதில்லை என்பதை உறுதியோடும் பெருமையோடும் சொன்னார்.

“தட்ஸ் ரைட் தம்பி. அல்கஹோல் எடுக்காதவங்க இனிப்புக்கு விருப்பம். இருந்தாலும் இனிப்பைக் குறைக்க வேண்டிய காலம் இது. இப்பொழுது நாற்பதும் கடந்திருந்தால் உங்க நோனா வோர்ன் செய்வது உங்க நன்மைக்குத்தான்”

மூல்லைத்தீவு தாத்தா அப்படிச் சொல்லும்போது பெரியமாமா பெரியமாமியைப் பார்த்து கண் சிமிட்டினார். பெரியமாமியும் புதுவிதமாகச் சிரித்தாள்.

“எங்க பிள்ளைகள் மதுபானத்திற்கு பழகாதது எவ்வளவு நல்லது? அது எங்க எல்லோருக்குமே

நிம்மதி. இருந்தும் இனிப்பு அதிகம் சாப்பிட்டு வீணாக நோயாளியாக வேண்டியதில்லயே மகன்”

பாட்டி அப்படிச் சொல்லி பெரியமாமியின் பக்கம் பார்த்தார். மாமி மருகளின் பக்கத்திற்கும் ஒரு தர்க்கத்தை முன்வைக்கும் போது, பெரியமாமி பெரியமாமா பக்கம் பார்த்து தலையாட்டி ‘ம.... விளங்கியதல்லவா’ என்று சொல்வது போலிருந்தது.

இதற்கிடையில் சிறுவர் குழு எப்படி தயிர் சாப்பிடத் தொடங்குவதென யோசித்தார்கள். பெரியமாமாவும் தயிர் சாப்பிட ஆரம்பித்ததால் சிறுவர்களுக்கும் தயிர் சாப்பிடும் தேவை மேலும் அதிகரித்தது. ருவிர் அண்ணன் தயிரும் சோறும் சாப்பிடத் தொடங்கினால் தங்களுக்கும் அடுத்தப்படியா சாப்பிடலாமென்று இலிது நினைத்தான்.

“பெரியாக்களுக்கு சொல்லும் எட்வைஸ் பற்றி சின்னவங்க குழம்பத் தேவயில்ல. நீங்க தயிரோடு கொஞ் சம் சீனியும் கலந்து சாப்பிடுங்கோ” சின்னவர் களுக்கு தெரியமுட்டும் வகையில் முல்லைத்தீவு தாத்தா அவ்வாறு கூறினார்.

நல்ல நேரம் ருவிர் அண்ணா சோற்றுக்கு தயிர் போட்டுக் கொண்டான். கூடவே அவன் இலிதுவினதும் ஹிருனியினதும் ருவினியினதும் முகம் பார்த்துச் சிரித்தான். தான் முன் பாய்ந்ததையிட்டு அவரது மனதில் சின்னதொரு பெருமை ஏற்பட்டதாக இலிது நினைத்தான்.

ருவிரவைப் பின்பற்றி தொடர்ந்து ஒவ்வொருவராக தயிரும் சீனியும் சாப்பிட ஆரம்பித்தார்கள். பாட்டியும் சோறு கொஞ்சம் வைத்துக் கொண்டு தயிர் ஒரு கறண்டியும் இட்டு சாப்பிட ஆரம்பித்தார்.

தயிரும் சோறும் சீனியும் கலந்து சாப்பிடுகையில் முதல் வாய் பொருந்தாததாகவே தெரிந்தது. இருந்தும் அதில் அழுர்வ சுவை காணப்படுவதாகவும் இலிது எண்ணினான்.

“எப்பிடி பிள்ளா தயிரும் சோறும் ருசியா இருக்கா?” பெரியமாமா முதலில் ருவிரவிடம் கேட்டார்.

ருவிர பெரிய மாமாவைப் பார்த்து கண்சிமிட்டி அற்புத மான சாப்பாடு என்றுதான் தெரிவித்தான் போலும்.

“இங்க அப்பா.... இப்படி சாப்பிட திரும்பவும் நீங்க தயிர கொண்டு வரணும்”- தயிரும் சோறும் சுவையானதென ருவினி சொல்லாமல் சொன்னாள்.

அந்தக் கதையைக் கேட்டு பெரியமாமி அம்மாவின் தோளில் தட்டிச் சத்தமிட்டுச் சிரித்தார்.

“எப்படி எங்கள் இலிது மகனுக்கும் ருவினி மகனுக்கும் தயிரும் சோறும் சுவைதானா?”

பெரியமாமா அவ்வாறு கேட்கும் போது அம்மா பதில் சொன்னாள்.

“அவன் திரும்பவும் சாப்பிட நினைத்துத்தான் போலும் அங்குமிங்கும் பர்க்கிறான்”

இன்னும் கொஞ்சம் சாப்பிட நினைத்தபடி, இறுதிக் கட்டத்தில் மெல்லமெல்ல சாப்பிட்டான் இலிது. இருந்தும் இரண்டாம் முறை வைத்துக்கொள்ள ருவிர அண்ணா முந்தும்வரை காலம் கடத்திக் கொண்டிருந்தான். அது அம்மாவுக்கு விளங்கியதையிட்டு இலிதுவுக்குக் கொஞ்சம் வெட்கமும்தான். இலிதுவும் ருவிர அண்ணா செய்தது போல் தலையாட்டி பதில் கொடுத்தான். எல்லோருக்கும் அதைப்பார்த்துச் சிரிப்புத்தான்.

“மிஸ்டர் பரராஜஸிங்கம் எங்க ஊரவர்களிடமும் இவ்விதம் தயிரும் சோறும் சாப்பிடும் பழக்கம்முண்டு. நாங்கள் இதற்கு இன்னொன்றும் சேர்த்துக் கொள்வோம். அதுதான் கனிந்த வாழைப்பழமொன்றும் கசக்கிக் கொண்டால் இன்னும் சுவையாக விருக்கும்”

அம்மா அப்போது இடைத்தீனாகக் கொண்டு வந்திருந்த கோழிக் கூட்டு வாழைப்பழச் சீப்பொன்றை மேசைமேல் வைத்தார். எல்லோரும் தோலுரித்து வாழைப்பழம் ஒவ்வொன்றையும் சோற்றில் சேர்த்துக் கொண்டனர்.

“அம்மாமாருக்கும் தயிர் வைக்க வேண்டியிருக்கும்.”

சின்னவர்களுக்குத் தயிர் சாப்பிடும் ஆசையைப் பார்த்து அம்மா பேரன் பேத்திகளுக்கு சின்னதொரு முன்னெச்சரிக்கை விடுத்தார்.

“இல்ல இல்லயம்மா சாப்பிடட்டும். அண்ணா

இரண்டு தயிர்ச்சட்டி கொண்டு வந்திருந்தார் அல்லவா?”

பிள்ளைகளின் ஆசைக்கு இடையூறு ஏற்படு மென்றுதான் அம்மா அவ்வாறு கூறினார்.

“மற்ற நாட்களில் கண்டப்பட்டுத்தானே சாப்பிட வைக்கணும். வயிறு நிறையச் சாப்பிடுவதே பெரிய விஷயம்”

“ஓம் இன்றைக்கு புதிய சாப்பாடோன்றும் இருக்கு. எல்லாரும் இருக்காங்கதானே” பெரியமாமா கைகழுவும்போதுதான் அவ்வாறு சொன்னார்.

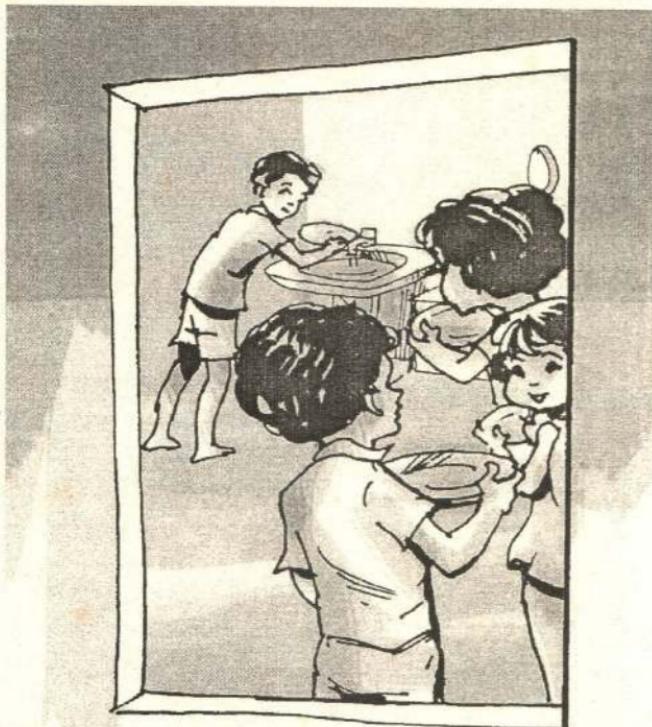
சிறுவர்கள் ஒருவரையொருவர் பார்த்தனர்.

“மிலிஸ் சுமன்ஸேகரவுக்கும் மகள் மார் இருவருக்கும் நன்றி. பல வருடங்களுக்குப் பிறகு நான் இன்று சுவையாகச் சாப்பிட்டன்”

மூல்லைத்தீவு தாத்தா மாறிமாறி பாட்டியினதும் அம்மாவினதும் பெரியமாமியினதும் முகங்களைப் பார்த்தபடி சொன்னார்.

அந்தக் கதைக்கு வளர்ந்தவர்கள் எல்லோரும் பெரும் கவலையோடுதான் மூல்லைத்தீவுத் தாத்தாவைப் பார்த்தார்கள்.

“பரா அங்கலாக்கள் யுத்தத்தால் எவ்வளவு கண்டப்பட்டிருக்கீங்க ஸென்று இப்பொழுது எங்களுக்கு விளங்குது. அதனாலதான் கொஞ்ச நாளைக்கு எங்கட வீட்டில் இருக்கச் சொன்னோம்”

“தேங்பூ மகள். எனக்கு நாளைக்கு போகணும். வாழ்வதற்கு அதிர்வட்டமிருந்தால் நான் திரும்பவும் இங்க வாரன். யாருக்கும் சொல்லாவிட்டாலும் எனது உடலுக்குள் நிறைய நோய்களுண்டு. நோய் துன்பங்களப் பொறுத்துக் கொண்டு வாழ யுத்தம் எங்களுக்கு பழக்கியுள்ளது”

“டொக்டர் ஒருவர் செனல் பண்ணி அங்கல் போக முதல்ல மருந்து கொஞ்சம் எடுத்துக் கொடுப்பம்” பெரியமாமா ஆலோசனையொன்றை முன்வைத்தார்.

“ஓம்.... மிஸ்டர் பரராஜுசிங்கம். வந்ததற்கு அதச் செய்து கொண்டு போறது நல்லது. அதச் செய்வதற்கும் அங்கு யாருமில்லயே”

“ஓம் அங்கல் நாங்க பின்னேரம் அதைச் செய்வோம். அங்கல் அப்போ நாங்க கிருஷ்ணவுக்கும் கோமலாவுக்கும் கோல் பண்ணுவோம். அங்கல் எனக்கு நம்பர் தாருங்கோ”

மாமா அவ்வாறு சொன்னபடி சாப்பாட்டு மேசையிலிருந்து எழுந்தார். கூடவே எல்லோரும் எழுந்தனர்.

“மகள்மார் எங்களைக் கவனித்தது மாத்திரந்தான். இப்போ சாப்பிடுங்கோ. பசியாக இருக்கும்” மூல்லைத்தீவு தாத்தா இப்படிச் சொல்லியபடி எழுந்தார்.

“பிள்ளைகள் மேசையில் இருங்கோ. நான் குறைபாடுகள் பாக்கிறேன்” பாட்டி காலியான தட்டுக்கள் இரண்டை எடுத்துக்கொண்டு எழுந்தார்.

“அம்மா இருங்கோ. நாங்கள் சாப்பிடுநோம்” பெரியமாமி பாட்டியின் கையிலிருந்த தட்டுக்களை எடுத்துக் கொண்டார்.

பழக்கப்படி கழுவுவதற்கு இலிது பீங்கானை எடுத்துக் கொண்டு சமையலறைக்குச் சென்றான். ஹிருனியும் ருவிரவும் ருவினியும் இலிதுவின் பின்னால் ஏச்சில் தட்டுக்களுடன் சென்றனர்.

8

பகல் உணவின் பின்னர், மூல்லைத்தீவு தாத்தாவிடம் இலக்கம் பெற்றுக் கொண்ட பெரியமாமா, மூல்லைத்தீவு தாத்தாவின் கண்டா மகனுக்கு எஸ்.எம்.எஸ் ஒன்று அனுப்பினார். ஒரு சில விநாடிகளில் அதற்கு பதில் கிட்டியது.

பதில் கிடைத்ததும் பெரியமாமா மகிழ்ச்சியில் சிரித்தார்.

“பரா அங்கல் கிருஷ்ணாவுக்கு என்னை ஞாபகமிருக்கு. ஸ்கைப்:பில் கதைப்பதற்கு நான் அவரைக் கேட்டன். இப்பொழுது அவர் இன்டநெட்டுடன் லிங்க் ஆவதாக எஸ்.எம்.எஸ் அனுப்பியிருக்கார்”

“ருவிர ஓடிப்போய் காரில் இருக்கும் எனது மடிக்கணனியைக் கொண்டுவாங்க”

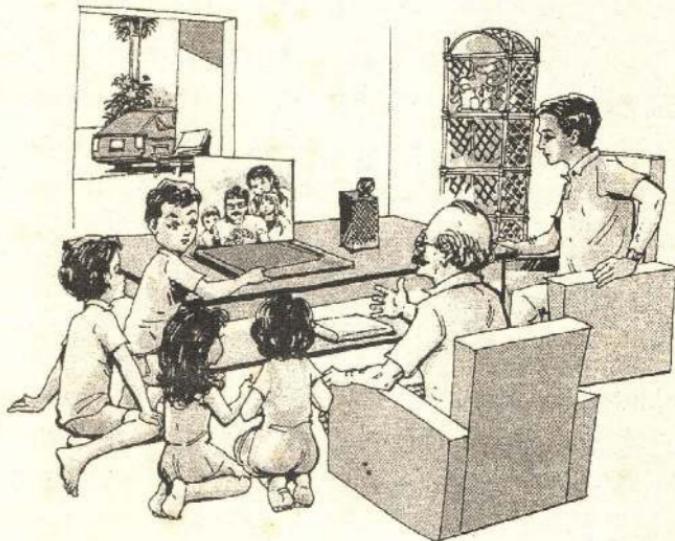
பெரியமாமா சொன்னதும் ருவிர கார் அருகே ஓடினான்.

“பரா அங்கலுக்கு கிருஷ்ணாவுடன் முகத்துக்கு

முகம் பார்த்துக் கதைக்க நான் ஸெட் பண்ணித் தாரன். ஆனால் நாங்க முதலிலேயே கிருஷ்ணவுக்கு சின்ன ஸர்பிரயிஸ் ஒன்று கொடுப்போம்”

“நான் எனது மகனும் மகனும் நாட்டை விட்டுச் சென்றபின் இன்னும் காணவேயில்ல. இருந்திருந்து ஃபோட்டோ அனுப்புவாங்க. டெலிஃபோனில் கதைப்பாங்க. அவங்களப் பார்க்கத்தான் நானும் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கன். அவர்கள் என்னை வரச்சொல்லி டிக்கட் அனுப்புவும் தயாரா இருக்காங்க. இருந்தும் அவங்கள இந்த நாட்டுக்கு அழைத்துக் கொள்ளவே எனக்கு விருப்பம். எனது கிரேன்ட் சில்பர்ன்கள் இந்த நாட்டைக் கண்டதுகூடக் கிடயாது”

ருவிர மடிகண்ணி கொண்ட பேக்கை கொண்டு

வந்து பெரியமாமா வுக்குக் கொடுத்தான். கம்பியூட்டரைத் திறந்து இன்டர்நெட்டில் பிரவேசிக்கும் வேலை ருவிரவிடம் பொறுப்பளித்தார் பெரியமாமா. ருவிர கண்ணியை மப்போவில் வைத்து முட்டுக்காலில் நின்றபடி அதனை இயக்கத் தொடங்கினான். ருவினி, இலிது, ஹரிருனி, ஆகியோர் பின்னேயிருந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர்.

ஸ்கயிஃப் முகவரியை கண்ணியில் பதிவு செய்து சிறிது நேரத்தில் கண்ணித் திரைமீது ஒரு குழப்படம் தெரியத் தொடங்கியது.

“அப்பா வாங்க வாங்க” ருவிர சத்தமிட்டான்.

பெரியமாமா கண்ணியின் முன் அமர்ந்து திரையில் தோன்றியவருடன் பேச ஆரம்பித்தார். பெரியமாமா ஆங்கிலத்தில்தான் கதைத்தார்.

“கடவுளே எவ்வளவு காலத்துக்குப் பிறகு? இப்பொழுது எங்கள் எங்களால் அறிமுகம் காணவும் முடியாது. இறுதியாக சின்ன வயதில்தான் நாங்கள் கண்டோம். இப்போ நாங்க வயதுக்குப் போயிட்டோம். நுவன் எப்படி என் நம்பரைத் தேடியெடுத்தீங்க?”

அடுத்த பக்கத்திலிருந்து கதைத்த முல்லைத்தீவு தாத்தாவின் மகன் வியப்புக்குள்ளானார்.

“எனக்கு உங்கள் நம்பரைத் தந்தவர் இங்கே அருகிலிருக்கார்” மாமா சிரித்துக்கொண்டு சொன்ன தோடு முல்லைத்தீவு தாத்தாவுக்கு கண் சிமிட்டினார்.

“அது யார் நுவன்?” மூல்லைத்தீவு தாத்தாவின் மகன் ஆவலோடு கேட்டார்.

“அப்படியென்றால் பார்த்துக் கொள்ளுங்களன்”

பெரியமாமா மூல்லைத்தீவு தாத்தாவை அருக வழித்து அமரச் செய்து கொண்டார். மூல்லைத்தீவு தாத்தாவைக் கண்டதும் அவரது மகன் வியப்புக் குள்ளானார். அவர் ஒரேயடியாக மூல்லைத்தீவுத் தாத்தாவுடன் தமிழில் கதைக்கத் தொடங்கினார். அவர்களைப் போதியளவு கதைக்கவிட்டு பெரியமாமா ஒரு பக்கமாக அமர்ந்து கொண்டார்.

மூல்லைத்தீவு தாத்தா தனது மகனையும் மருமகனையும் பேரப்பிள்ளைகளையும் பார்த்து அழுத்தொடங்கினார். அவரது மகன் மறுபக்கம் இருந்து அழுதார். மூல்லைத்தீவு தாத்தா கண்ணித் திரையில் தோன்றிய தனது பேரர்களுடன் கதைக்கத் தொடங்கி னார். அவர்களும் தமது தாத்தாவுடன் கதைத்தனர்.

கதைத்தவை என்னவென்று அடுத்தவர்களுக்கு விளங்காவிட்டாலும் கூட, நீண்ட இடைவெளிக்கி டையே வாழ்ந்து கொண்டிருப்பதால் அடையும் பெரும் துக்கம் அவர்களுக்கு விளங்கியது.

சமையலறையிலிருந்த பாட்டி, அம்மா, பெரியமாமி இப்படி எல்லோருமே முன்சாலைக்கு வந்து இந்த அழுர்வ உரையாடலைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தனர். மூல்லைத்தீவு தாத்தா கூடியிருந்தவர்களைப் பார்த்துப் பார்த்து அவர்களைப் பற்றியும் விபரித்தார். பாட்டியை

முல்லைத்தீவு தாத்தா

யும், அம்மாவையும் அருகழூத்து அவர்களோடு கதைக்கச் செய்தார். முல்லைத்தீவுத் தாத்தாவின் மகன் உடைந்த சிங்களத்தில் பாட்டியோடு கதைத் தார். அம்மாவென்றால் அந்த மாமாவுடன் ஆங்கிலத் தில் கதைத்தார். நீண்ட நேரம் கதைத்தபின்பு முல்லைத்தீவு தாத்தா பெரியமாமாவுக்கு கதைக்கக் கொடுத்தார். பெரியமாமா கதைக்கையில் ருவிரவையும் ருவினியையும் முதலில் அறிமுகப்படுத்திவிட்டு, பின்னர் தங்கையின் பிள்ளைகளென்று இளிதுவையும், ஹிருனியையும் காண்பித்தார். முல்லைத்தீவு தாத்தாவின் மகன் எல்லோருடனும் எப்படியோ சிங்களத்தில் கதைத்தார். ஆங்கிலத்திலும் கதைத்தார். பெயர், வகுப்பு, வயது இப்படியெல்லாம் கேட்கும்போத எல்லோரும் ஆங்கிலத்தில் பதில் கூறினர். பெரியமாமா கிருஷ்ண மாமாவின் பிள்ளைகள் இரு மகன்மார்க்ஞானநும் மகஞானநும் தமிழில் கதைத்தார். பெரியமாமா தமிழில் கதைப்பதை இளிதுவும் ஹிருனியும் அன்றுதான் முதன்முதலில் கண்டனர். அவர் கதைத்தவை எல்லோருக்குமே விளங்கியது. பாடசாலையில் தமிழ் படிப்பதால் கேள்விகளையும் கொடுத்த பதிலையும் அவர்களால் விளங்கிக் கொள்ள முடிந்தது.

ஸ்கயிஃப் தொடர்பிலிருந்து விடுவிக்கப்படுமுன் முல்லைத்தீவு தாத்தாவுக்கு மீண்டும் மகன், மருமகள், பேரர்களோடு கதைக்க மாமா வாய்ப்பளித்தார். இறுதியாக கிருஷ்ண மாமாவுக்கும் அவரது

மனைவிக்கும் இலங்கைக்கு வருமாறு அழைப்பு விடுத்ததோடு, அவ்வாறு வரும் பட்சத்தில் தங்களது வீடுகளுக்கும் வரவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு தொடர்பைத் துண்டித்தார்.

“அங்கல் மெடிகல் டெஸ்டுக்கு அழைத்துச் செல்வதாக நான் கிருஷ்ணாவுக்கும் சொன்னன். அங்கல் கொஞ்சனேரம் ஓய்வாக இருங்கோ. நாங்கள் நாலு மணிக்கெல்லாம் போவோம். நான் செனல் செண்டர் மூலம் நம்பரொன்று எடுக்கிறேன்” அவ்வாறு சொன்ன பெரியமாமா தொலைபேசியை எடுத்த அம்மா கொடுத்த இலக்கத்திற்குப் பேசி, டாக்டரை சந்திக்க இலக்கம் எடுத்துக் கொண்டார்.

9

(மு) ல்லைத் தீவு தாத் தாவினால் இளிது வீட்டாருக்கு அழுர்வமான சந்தர்ப்பமொன்று கிட்டியது. அதுதான் பெரியமாமா குடும்பத் தோடு வார இறுதியிலு தங்குவதற்கு வீட்டுக்கு வந்தமை.

பெரியமாமா கொழும்பில் வேலைப்பளு மிகுந்த கணக்காளர் ஒருவர். பெரியமாமி பெரிய பாடசாலை ஒன்றில் கற்பிப்பவர். அதனால் அவர்கள் இளிதுவின் வீட்டுக்கு எப்போதாவது ஒருநாள் தான் வருவர். அப்படி வந்தாலும் காலையில் வந்து மாலையில் போய்விடுவாங்கள்.

கொஞ்சம் நல்ல விளையாட்டொன்றை ஆரம்பிக்கும் போதே பெரியமாமா ருவிரவையும் ருவினியையும் வீட்டுக்குப் போக தயாராகும்படி சொல்வார். அது இரவாகு முன்பு வீட்டுக்குப் போய்ச் சேரத்தான். ஏனைய நாட்களில் பாட்டியைப் பார்க்க ஞாயிற்றுக் கிழமை வரும் பெரியமாமா, முல்லைத் தீவுத் தாத்தாவுக்காகத்தான் இம்முறை சனிக்கிழமையே

வந்தார். இருந்தும் மூல்லைத்தீவு தாத்தாவை டாக்டரிடம் அழைத்துச் செல்வதற்காகவே அன்று தங்கினார்.

பெரியமாமா மூல்லைத்தீவு தாத்தாவுடன் ராகமைக்கு செல்ல வெளிப்பட்ட பின்னர் இளிதுவும் ஹிருனியும் ருவிரவும் ருவினியும் முற்றத்திற்கு விளையாட வந்தனர். அம்மாவும் பெரிய மாமியும் முன்வாசலில் பெரிய கதையொன்றுக்கு தயாராயினர். பாட்டி பகல் சாப்பிட்டுவிட்டு நித்திரையாகிவிட்டார்.

“நாங்கள் என்ன விளையாடுவோம்?” ருவிர கேட்டான்.

“நாங்கள் கிரிக்கற் அடிப்போம்” - இளிது முன்மொழிந்தான்.

“ஜேயோ என்னால் முடியாது. நீங்கள் தூரத்திற்கு பெட் பண்ணினால் நாங்கள் பந்து பொறுக்க ஒடவேணும். மற்றது கிரிக்கற் அடிக்க இடமும் போதாது. என்னால் முடியாது” ருவினி கோபத்தோடு கூறினாள்.

“அப்படியென்றால் நாங்கள் ஆழி ஒப்ரேஷன் ஒன்று செய்வோம்” ருவிர மீண்டும் சொன்னான்.

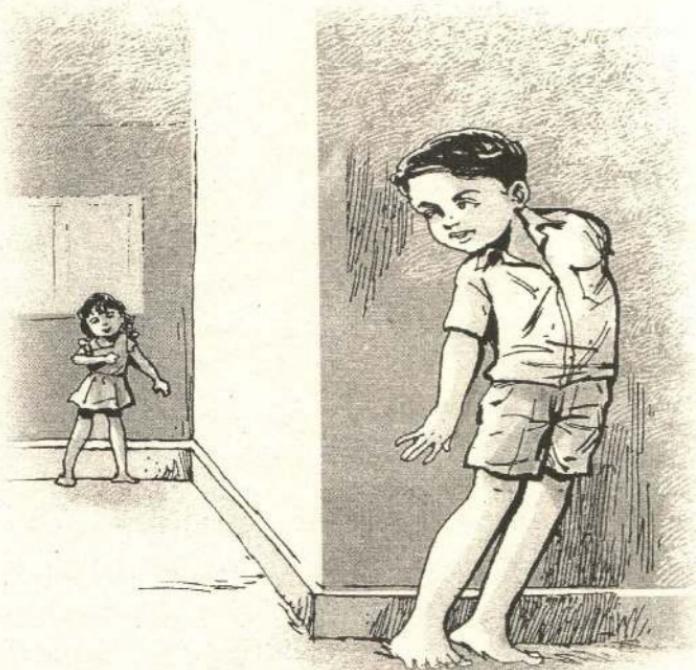
“என்னால் யுத்தம் செய்ய முடியாது. யுத்தம் செய்தால் சனங்கள் சாவாங்கள். அப்பாவிகள் அதிகமாக செத்துப்போவாங்கள். மூல்லைத்தீவுத் தாத்தா எங்களுக்கு எல்லாம் எடுத்துச் சொன்னார்” - இம்முறை ஹிருனி எதிர்த்துப் பேசினாள்.

முல்லைத்தீவு தாத்தா

“அது எப்படி நடக்க முடியும்? அப்படியென்றால் புலிகளும் சிங்களவர்களைச் சுட்டார்கள்தானே?”

“ஓம் ருவிர அண்ணா, இருபக்க வீரர்களும் சண்டை செய்யும் போது, இருபக்கமுள்ள அப்பாவிகள் அகப்பட்டுக் கொள்வார்கள். அது தேவையில்லாத விளையாட்டு. அதனால் வேறொரு விளையாட்டைப் பார்ப்போம்”

“அப்போ நாங்கள் சும்மா இருப்போம்” எல்லோரையும் சிறிப்பூட்டும் விதமாக ருவினி சொன்னாள்.

“ஜேயோ அம்மா எங்களுக்கு விளையாட்டொன்று சொல்லித் தாங்கோ” ஹரிருணி சத்தம் போடும் போது எல்லோரும் வீட்டுப் பக்கம் பார்த்தனர்.

அம்மா அவர்களின் உரையாடலை பார்த்துக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

“உங்களுக்கு ஒளித்து விளையாட முடியாதா?” அம்மா ஆலோசனை சொன்னாள்.

“ஜேயோ மாமி எங்களுக்கு அந்த விளையாட்டுத் தெரியாதே” ருவிர சொன்னான்.

“அதுதான் தெரிந் து கொள் வதற் காக விளையாடுங்கோ” அம்மா கூறினார்.

“எப்படி அம்மா அந்த விளையாட்டு?” ஹரிருணி கேட்டாள்.

“அது மிகவும் இலகுவான விடயம். ஒளிப்பவர்களைத் தேட ஒருவரை நியமிக்கணும். தேடுபவர் ‘எல் லோரும் ஒளித்துக் கொள்ளுங்கோ.... தெரியாத இடத் தில் ஒளிந்து கொள்ளுங்கோ’ என்று சத்தமிடவேணும். ஆனால் எங்கோ பார்த்துக் கொண்டிருக்கணும்.....

“பின்னர் எல்லோரும் ஒவ்வோரிடமாக ஒளிந்து கொண்டு ‘ஹா’ சொல்லணும். அப்போது தேட நியமிக்கப்பட்டவர். ஒளிந்த ஒவ்வொரு வராக தேடணும். பின்னர் தேடுவதற்கு இன்னொருவரை நியமித்துக் கொள்ளணும் இப்படி எல்லோருமே தேடவும் வேணும். ஒளிக்கவும் வேணும்”

“அட சோக்கான விளையாட்டு” ருவினி சொன்னாள்.

“ஓம் அண்ணா நாங்கள் ஒளித்து விளையாடுவோம்” ருவினி தொல்லை கொடுக்கத் தொடங்கினாள்.

“சரி யார் முதலில் தேடுவது?” ருவிர குழுத் தலைவன் போல் கேட்டான்.

அவர் அக்குழவில் முத்தவன் என்பதால் தானாகவே தலைவராகிவிட்டான்.

“சரி நான் தேடுறன். நீங்கள் முதலில் ஒளியுங்கோவன்” இளிது தானே பொறுப்பெடுத்தான்.

எல்லோருமே விளையாட்டுக்கு இறங்கினர். இருள் படரும்வரை எல்லோரும் ஒளித்து விளையாடினர். அம்மா இரண்டு மூன்று முறை முகம், கை கழுவ அழைத்த பின்புதான் அவர்களது விளையாட்டு முடிவுக்கு வந்தது.

வேலைக்கு சென்றுவிட்டு அப்பா வீட்டுக்கு வரும்போது இன்னும் உறவினர் வந்திருப்பதைக் கண்டு அவருக்கு மிக்க மகிழ்ச்சி. அப்பா கொண்டு வந்த கற்புளியம்பழும் பையை நால்வரும் சுற்றி வளைத்தனர். கற்புளியம்பழும் தான் ஹிருனியின் அபிமான பழம். அப்பாவுக்கு அது தெரிந்ததால் விளைச்சல் காலத்தில் நெடுக்க கொண்டுவருவார்.

“அடுத்த ஆத்மாவில் கற்புளியங்காய் மரம் இருக்கும் வீட்டில்தான் தங்கச்சி பிறப்பாள்”-

கற்பளியம்பழும் சாப்பிட்டுக் கொண்டே தங்கையைக் குழப்புவதற்காக இலிது சொன்னான்.

“அது வளர்வது எந்தப் பக்கம் தெரியுமா? மஹியங்கனப் பக்கம்” ருவிர சொன்னாள்.

“அப்படியென்றால் ஹிருனி தங்கச்சிக்கு அடுத்த ஆத்மாவில் மஹியங்கனையில்தான் பிறக்க வேண்டிவரும்” ருவினி, ஹிருனியைப் பகிடி செய்தாள்.

“சரி ஹிருனி தபானையில் பிறந்தால் அந்தமாதிரி”- ருவிர திரும்பவும் சொன்னான்.

“தபானே இருப்பது மஹியங்கனையிலா?” ஹிருனி கேட்டாள்.

“ஓம் அதன் பக்கத்தில். ஏன் நாங்கள் ஒருமுறை தபானே வேடர்களை பார்க்கப் போனோம்”

“அப்படியென்றால் எங்கட தங்கச்சி அடுத்த ஆத்மாவில் வேடச் சிறுமியாவாள். நல்ல சங்கதி அண்ணா”

“அடுத்த ஆத்மாவில் ஹிருனி இலைகுலை உடுத்திக் கொண்டிருப்பது எப்படியிருக்கும்?”- ருவிர மேலும் நையாண்டி செய்தான்.

இப்பொழுதென்றால் ஹிருனிக்கு கோபம் வந்துவிட்டது. கோபத் தில் அவள் அழத் தொடங்கிவிட்டாள்.

“நான் அம்மாவிடம் சொல்வேன்” ஹிருனி அழுதபடி சமையலறைக்கு ஓடினாள்.

“என்ன இது நெருக்கமாக இருந்தவங்க சண்டை பிடித்திட்டாங்க”- அம்மா ஹிருனியை அணைத்தபடி சொன்னார்.

“இல்லை மாயி ஹிருனி தங்கைக்கு சின்னதோரு பகிடிவிட்டோம். அதுக்கு தங்கைக்கு கவல போச்சு”- ருவிர முன்வந்து காரணத்தைக் கூறினாள்.

“சின்னப் பகிடியாக இருக்க முடியாது. அழும் அளவுக்கு கவலை வருமென்ன எப்படி சின்னப் பகிடியாக முடியும்”- ருவிரவை எச்சரிக்குமாப் போல் பெரியமாமி சொன்னாள்.

“எங்க..... எங்க..... நான் வழக்கக் கேக்கிறன்”

குளியறையிலிருந்து டவுலை கழுத்தில் போட்டபடி வெளியே வந்த அப்பா உரையாடலில் சம்பந்தப்பட்டார்.

“முதல்ல முறைப்பாட்டுக்காரி இங்க வாங்க”- அப்பா அப்படிச் சொல்லி ஹிருனியை அருகே எடுத்தார்.

அப்பா சமையலறையில் கதிரையொன்றில் அமர்ந்து தங்கையை மடியில் இருத்திக் கொண்டார்.

“என்ன பிள்ளைக்கு கண் சிவக்குமளவுக்குச் செய்த பகுடி?” அப்பா ஹிருனியிடம் கேட்டார்.

“இவங்கள் நான் வேடுவச் சிறுமியாகப் போவதாகச் சொன்னாங்க”- ஹிருனி அழுவது போல் சொன்னாள்.

“யார் அப்படிச் சொன்னது?”

“அண்ணாவும் ருவிர அண்ணாவும்”

“இல்லை மாமா” ருவிர காரணம் சொல்லத் தயாரானான்.

“கொஞ்சம் பொறுங்கோ. நான் இன்னும் முறைபாட்டுக்காரியின் வாக்குமூலத்தையே எடுக்கிறன். அதன் பிறகு எதிர்த்தரப்பைக் கேக்கிறன்..... சரிதானே? ஏன் என் பிள்ளைக்கு வேடுவச் சிறுமியென்று சொன்னீங்கள்?”

“கற்புளியங்காய் சாப்பிட ஆசையென்பதால்” ஹிருனி உதட்டைக் கூராக்கி அப்படிச் சொல்லும் அப்பாவின் தும் அம்மாவினதும் பெரியமாமியினதும் முகத்தைப் பார்த்தாள். அப்பாவின் சிரிப்பில் அம்மாவுக்கும் பெரியமாமிக்கும் ஒரு செய்தி இருந்தது. எல்லோரும் சிரிப்பை அடக்கிக் கொண்டிருந்தனர்.

“இப்போது எதிராளிகளிடம் கேள்விகேட்கும் நேரம். ருவிர பதில் சொல்லனும். கற்புளியங்காய் சாப்பிட வேடுவச் சிறுமியாகத்தான் வேணுமா?”- அப்பா ருவிரடவிடம் கேட்டார்.

“இல்லைமாமா பகிடிக்குச் சொன்னோம். தங்கை ஹிருனி கற்புளியங்காய் சாப்பிட ஆசதானே. கற்புளியங்காய் மஹியங்கன பிரதேசத்தில்தான் விளையும். தமனே இருப்பதும் அங்குதான். அதனாலதான் அப்படிச் சொன்னோம்”

அதைக் கேட்டு எல்லோருக்குமே சிரிப்பு.

“எங்கட சின்னவள் கற்புளியங்காய் சாப்பிட மிகவும் ஆசை”- அம்மா பெரியமாமியைப் பார்த்துச் சொன்னாள்.

“இதன் பிறகு நான் கற்புளியம்பழம் சாப்பிட மாட்டன்” ஹிருனி சொன்னாள்.

“ஜௌயோ அப்படிச் செய்யாதீங்க. நான் என்ற பிள்ளைக்கு நாளைக்கும் கற்புளியங்கா பையொன்று கொண்டுவருவன்”

அப்பா அப்படிச் சொல்லும்போது பெரயமாமாவும் மூல்லைத்தீவுத் தாத்தாவும் வீட்டுக்கு ஏறினர்.

“நாங்கள் இந்த வழக்கைத் தீர்க்க மூல்லைத்தீவுத் தாத்தாவுக்குப் பொறுப்புக் கொடுப்பம்” அப்பா அப்படிச் சொன்னபடி ஹிருனியை அணைத்துக் கொண்டு எழுந்தார்.

எல்லோரும் வாசலுக்குச் சென்றனர். அப்போதும் மூல்லைத்தீவு தாத்தா பிரயாணக் களைப்போ என் னவோ கதிரையொன்றில் அமர்ந்திருந்தார். ஹிருனியும் முகத்திலுள்ள மாற்றம் தாத்தாவுக்கும் விளங்கியது.

“ஏன் இந்தப் பிள்ளை அழுதது?” மூல்லைத்தீவுத் தாத்தா கேட்டார்.

“அதுதானே நான் இந்த வழக்கை விசாரித்துக் கொண்டிருந்தன். அங்கல் சொல்லுங்கோ. அடுத்த ஆத்மாவில் எங்கட பிள்ளை வேடுவச் சிறுமியாவது நல்லதா? கூடாதா? இந்தக் கூடாத பிள்ளைகள் என்ற பிள்ளைக்கு அப்படி நடக்குமென்று சொல்லியிருக்காங்களே”

“எல்லோரும் மனிதர்கள்தானே. புத்ததர்மம் சொல்றபடி ரீ பேர்த் (மறுபிறப்பு)தில் அப்படி நடக்கலாம். நாங்கள் எல்லோரும் வேடர்களாகவும். பிறக் கலாம். சிலவேளை விலங்குகளாகவும் வாய்ப்புண்டு. அப்படித்தானே மினிஸ் கமன்ஸேகரு?”

“உண்மதான் மிஸ்டர் பரராஜஸிங்கம். ஆனால் எது

நாட்டில் அதிகமான பெளத்தர்களுக்கு இது விளங்குவது குறைவு. சென்ற ஆத்மாவில் நாங்கள் எங்கே இருந்தோமென்று எங்களுக்குத் தெரியாதல்லவா?" மாலையில் மலர் ப்பூஜைக்குச் செல்லும்போதே பாட்டி அவ்வாறு கூறினாள்.

"அப்படியென்றால் கற்புளியங்காய் சாப்பிட ஆசையான பிள்ளைகள் எங்கே பிறப்பார்கள்?"

"அது மோசமான விஷயமல்ல. கூடாத வேலை செய்தால்தான் கூடாத ஆத்மா கிடைக்கும். வேட்ர்களும் மனிதர்கள்தானே. அவங்கள் காட்டில் வாழ்ந்தாலும் எங்களாவிட நல்லவங்கள். அவங்கள் சண்ட பிடிக்கிறதில்ல. மரம் மட்டைகள் அழிக்க மாட்டாங்கள். அடுத்தவர்களின் உடமைகளை களவுடுப்பதில்ல. வேட்ர்கள் மோசமான வேலை செய்து அகப்பட்டுள்ளதாக கேள்விப்பட்டிருக்கிறீங்களா? லேட் வேடுவத் தலைவர் திஸஹாமி நல்ல கிரேட் மனிதன்ல்லவா. நான் அவங்களுக்கு ரெஸ் பெக்ட் செய்கிறன்"

முல்லைத்தீவு தாத்தா சொன்னவற்றைக் கேட்டு எல்லோரும் பெரும் சிந்தனையில் ஆழ்ந்து போனார்கள்.

"அப்படியென்ன என்ற பிள்ளை அழவேண்டிய தில்ல"- அப்பா அப்படிச் சொல்லி ஹிருனியை அமைதிப்படுத்தினார்.

"இருந்தாலும் என்னால் வேடுவச் சிறுமியாக

முடியாது” என்று ஹிருனி அழும் சுபாவத்துடனேயே சொன்னாள்.

“மீண்டும் ஹிருனி அழுதுவிடுவானோ என்ற பயத்தில் எல்லோரும் சிரிப்பை அடக்கிக் கொண்டனர்.

“இல்லை அவள் மீண்டும் என்ற வயிற்றிலதான் பிறப்பாள்” என்று ஹிருனியை ஆறுதல்படுத்துமாப் போல் அம்மா கூறினாள்.

“ஏன் தாத்தா இப்பொழுது வேடர் களின் பிள்ளைகளும் பள்ளிக்கூடம் போறாங்கள். அவங்க கெம்பஸ்க்கும் போறாங்க. தபானே குனவர்தன தனது வேடர் பரம்பரை பற்றி எழுதிய புத்தகமொன்று எங்கட வாசிகசாலயில் இருக்கு” - ருவிர் சொன்ன கதை எல்லோரது மனதையும் தொட்டது.

“யு ஆர் கரெக்ட் மை கைஸ்ட். எந்த மனிதருக்கும் சரியாக உதவி செய்தால் மேலேயே போகமுடியும். அதனால்தான் கௌதம புத்தர் பிறப்பினால் யாருக்கும் உயர்வில்லை என்று சொன்னார். மேலும் உயர்வு தனது செயல்களிலேயே தங்கியுள்ளது” என்றும் கூறினார்.

“மாமா வழக்குக் கேட்டாலும் தீர்ப்பு சொல்ல வில்லயே” ருவிர் பகிடிக்குப் போல் சொன்னான்.

“சரியா சொன்னாய். கேளுங்கோ இதோ என்னுடைய தீர்ப்பு. தற்செயலாக என்றாலும் வேடர் கதைய இழுத்ததால் எல்லோருமே வேடர் பற்றி நிறைய விடங்களைத் தெரிந்து கொண்டோம்.

அதனைக் கருத்தில் கொண்டு எதிர்தரப்பினரை விடுதலை செய்கிறன். அடுத்ததாக வேட்ர்களின் கதையை எடுப்பதற்கு கற்புளியங்காயே காரணமாக அமைந்தது. தங்கை அதற்கு விருப்பமென்றபடியால் தான் கற்புளியங்காய் கொண்டுவர நேர்ந்தது. அதனால் எஞ் சியிருக்கும் கற்புளியங்காய் அனைத்தையும் தங்கைக்கே கொடுக்குமாறு கட்டளையிடுகிறேன். அடுத்ததாக கற்புளியம்பழும் கொண்டுவந்தது நான்தான். எனவே எஞ்சியதில் அரைப்பங்கை எனக்கு வழங்குமாறு கட்டளையிடுகிறேன். அதன் பின்னர் எல்லோருமாக பாட்டியுடன் சேர்ந்து வணங்கி..... பஞ்சசீலம் எடுத்து.... இனி

எவரையும் புண்படுத்துவதில்லையென்று புத்த பெருமானிடம் வாக்குறுதியளிக்க வேண்டும். அப்படி யென்றால் எல்லோரும் தயாராகுங்கள். அங்கே பாட்டி வழிபாட்டுக்கு ஒழுங்கு செய்கிறார். எல்லோரும் எனது தீர்ப்பை ஏற்றுக் கொண்டிர்களா?”

அப்பா அப்படிக் கேட்டபோது குழுவினர் “ஓம்” என்றனர்.

“அப்படியென்றால் செல்லுங்கள். எனது பிள்ளையும் போங்க”

அப்பாவின் பேச்சை ஏற்று எல்லோரும் முற்றுத்தில் பாட்டி கடவுளை வணங்குமிடத்திற்கு எல்லோரும் சென்றனர்.

10

எல்லோரும் புத்தர் பெருமானை வணங்கிவிட்டு வீட்டுக்குள் புகும்போது, அப்பா, பெரியமாமா முல்லைத்தீவு பாட்டன் இப்படி எல்லோரு மாக செய்தி பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். இளிதுவும் ஹிருனியும் ருவிரவும் ருவினியும் வந்து ஒரு கதிரையில் அமர்ந்து கொண்டனர். இளிதுவும் ஹிருனியும் கதிரையின் கைப்பிடியில்தான் அமர்ந்திருந்தனர்.

நாடு நகரங்களில் நடைபெறும் விதவிதமான செய்திகள் ஒளிபரப்பாயின. அதனிடையே இடம்பெற்ற ஒரு செய்தி எல்லோரது கவனத்தையும் ஈர்த்தது. அதாவது கொழும்பின் பிரதானமான பாடசாலை யொன்றின் மாணவர்களும் ஆசிரியர்களும் மன்னார் தமிழ் பாடசாலையொன்றின் மாணவர்களுக்காக ஏற்பாடு செய்திருந்த உறவுப் பயணம்.

கொழும்புப் பாடசாலையின் அனுசரணையில் மன்னார் பாடசாலைப் பிள்ளைகளை கொழும்புக்

கழைத்து மிருகக்காட்சி சாலை, நூதனசாலை, பார்க்க கூட்டிச் சென்று, பாடசாலை மாணவர்களின் கலைநிகழ்ச்சிகளை ரசிக்க வாய்ப்பளித்து, பல்வேறு பரிசுப் பொருட்களை வழங்கி மிகவும் மகிழ்ச்சியாக வழியனுப்பிய நிகழ்ச்சித் தொகுப்பு செய்திய றிக்கையில் இடம்பெற்றது.

“இப்படியான விஷயங்கள் முதலிலிருந்தே நடந்திருந்தால் எவ்வளவு நன்றாக இருந்திருக்கும். ம..... இவ்வளவு அழிவும் இந்த நாட்டில் நடந்திருக்காது”- முல்லைத்தீவு தாத்தா மகிழ்ச்சியும் துக்கமும் கலந்த நிலையில் சொன்னார்.

“முன்பு செய்தி பார்க்க அமர்ந்தோமென்றால் எங்கள் தலை குழம்பிப் போய்விடும் மிஸ்டர் பரராஜஷிங்கம். எவ்வளவு காலமாக ஒருவரையொருவர் கொண்டோழிப்பதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந் தோம். எப்பொழுது எங்கே குண்டு வெடிக்குமென்றுதான் தெரியவில்லை. காலயிலும் மாலயிலும் மனவேதனையோடுதான் நானிருந்தேன். காலயில் நான் மாத்திரமல்லவா வீட்டில் எஞ்சவேன். எல்லோரும் வெளியே சென்றுவிடுவார்கள். குண்டொன்று வெடித்ததாகக் கேள்விப்பட்டால் இரத்தம் தண்ணீராகிவிடும்....”

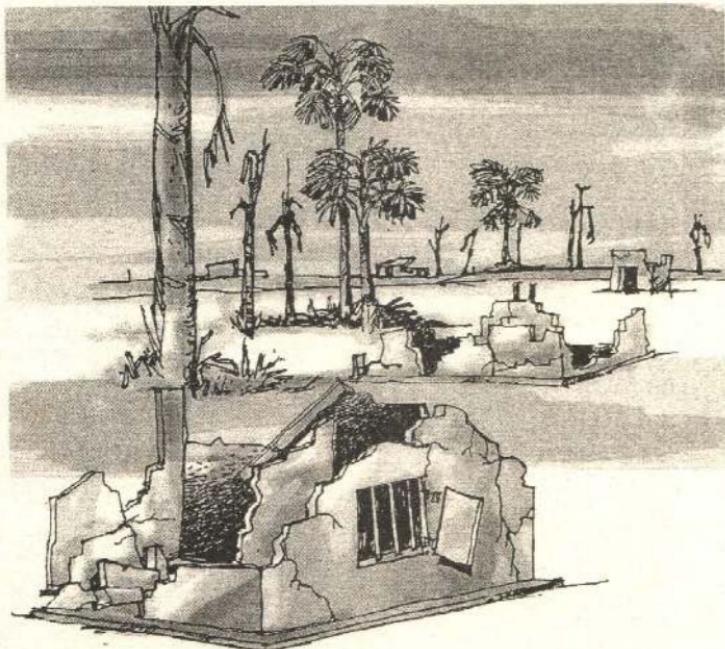
“நோத் ஈஸ்டில் பிள்ளைகளுக்குப் பேரன்டஸ் பாதயப் பார்த்துப் போகச் சொல்வதில்லை. மேலே பார்த்துக் கொண்டுான் போகச் சொல்கிறாங்கள். சுபர்ளோனிக், கிபீர் விமானங்களின் தாக்குதல்

முல்லைத்தீவு தாத்தா

நடந்தபின்பே அதன் சத்தம் கேட்கும். சத்தம் கேட்கும்போது ஒரு லெட். இப்படி எங்கள் பிள்ளைகள் யத்தத்தோடு தான் பிறந்து வளர்ந்தார்கள்”

“அது உண்மை. எங்களுக்குத் தெரியும். நாங்களே எவ்வளவு பயந்தோம். வடக்கு கிழக்கை சேர்ந்த மக்கள் எங்களைப் போல் பல மடங்கு துன்பப்பட்டார்கள்”

“ஆம் மகன், குண்டு விழாத ஒரு கிராமம் கூட வடக்குக் கிழக்கில் இல்லை. புளட்களால் துளைக்கப்படாத ஒரு வீடு கூட இல்லை. யத்தத் திற்கு ஒரு பிள்ளையொவது பலி கொடுக்காத குடும்பமொன்றை தேடுவதே கஷ்டம். கடந்த முப்பது

வருட காலத்தில் அகதி முகாம்களில் தஞ்சமடைந்த தமிழ், முஸ்லிம், சிங்கள மக்கள் உயிருடனேயே செயலிழந்து போனாங்கள். யுத்தம் முடிந்தாலும் எங்களால் அவ்வளவு விரைவாக இவற்றை மறந்து விட முடியாது” முல்லைத்தீவுத் தாத்தா உணர்வு பூர்வமாகச் சொன்னார்.

“ஊர்ச் சவமோன்றின் ஈமக்கிரியைக்காக மயானத்தி ற்குச் சென்றால், இலங்கையின் எந்த மயனாத்திலும் யுத்தத்திற்குப் பலியாகிய நாலைந்து இளம் வீரர்களின் அடக்க அடையாளத்தைக் காணலாம்” பெரியமாமா சொன்னார்.

“அவங்கள் எங்களுக்கு எஞ்சியிருந்தால் எவ்வளவு நல்லது இந்த நாட்டை முன்னேற்ற”

“எந்தத் தரப்பாயினும் மனதில் தைரியமுள்ளவர்கள் தானே யுத்தத்திற்குச் சென்றாங்கள். அவர்கள் பலத்தை இந்த நாட்டின் வளர்ச்சிக்கு பயன்படுத்தி யிருந்தால் இன்று இதுவொரு முன்னேறிய நாடல்லவா? எங்கள் நாடு யுத்தத்தினால் வரவர ஏழை நாடாகிவிட்டது. இந்த சாபத்தை எங்கள் பேரர் பரம்பரைக்கு எஞ்ச வைக்கக்கூடாது”

முல்லைத்தீவு தாத்தா உணர்வு வயப்பட்டவராகச் சொன்னதை இலிதுவும் ஹிருனியும் ருவிரயும் ருவினியும் மிகுந்த அக்கறையோடு கேட்டுக் கொண்டிருந்தனர்.

“பிள்ளைகள் எல்லாரும் ஒன்றாக இருப்பதக்

காண்பது எனக்கு மிகுந்த சந்தோஷம். எங்கள் மக்களுக்கு அந்த அதிர்வட்டம் இல்ல. எல்லாக் குடும்பங்களிலிருந்தும் உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள வெளிநாடுகளுக்கு சென்றவர்கள் அங்குதான். ஒரு பகுதியினர் இங்கே. இன்னொரு சாரார் கெண்டா, அவுஸ்திரேலியா, ஜேர்மடன் போன்ற இடங்களில். ஏழை மக்கள் இந்த முகாம்களில் அடைப்பட்டுள்ளனர். எங்கள் குடும்பத்தில் நான் மாத்திரம் இங்கே தனித்துப் போடுவன்ன. எனது சின்னமகன் யுத்தத்தால் இல்லாமல் போனான். மகனும் மகனும் யுத்தம் காரணமாக நாட்டைவிட்டுப் போய்விட்டாங்கள். அவங்களோடு சேர்ந்து வாழ எனக்கு ஆசை. இப்பொழுது பேசும் போது மகனுக்கு இங்கே வந்து வாழச் சொன்னேன். எங்கள் உடைந்து தகர்ந்த வீட்டைத் திருத்திக் கொண்டு, மரம் செடிகளை வளர்த்துக் கொண்டு இன்னும் கொஞ்சக் காலம் நிம்மதியாக வாழ்ந்து சாக விரும்புறன் தம்பி"

முல்லைத்தீவு தாத்தா மனதில் புரஞும் எல்லா விடயங்களையும் கூறிக் கொண்டு சென்றார். பெரியமாமியும் பாட்டியம் பெரியமாமாவும் அதைத் தேவையுடன் காதேற்றனர்.

அதற் கிடையில் எல் லோரையும் இரவுச் சாப்பாட்டுக்கு அம்மா அழைத்தார். இன்னும் எவ்வளவோ கதைகள் எஞ்சியிருந்த போதும் சாப்பாட்டுக்கு அமர்வதற்காக எல்லோரும் எழுந்தனர்.

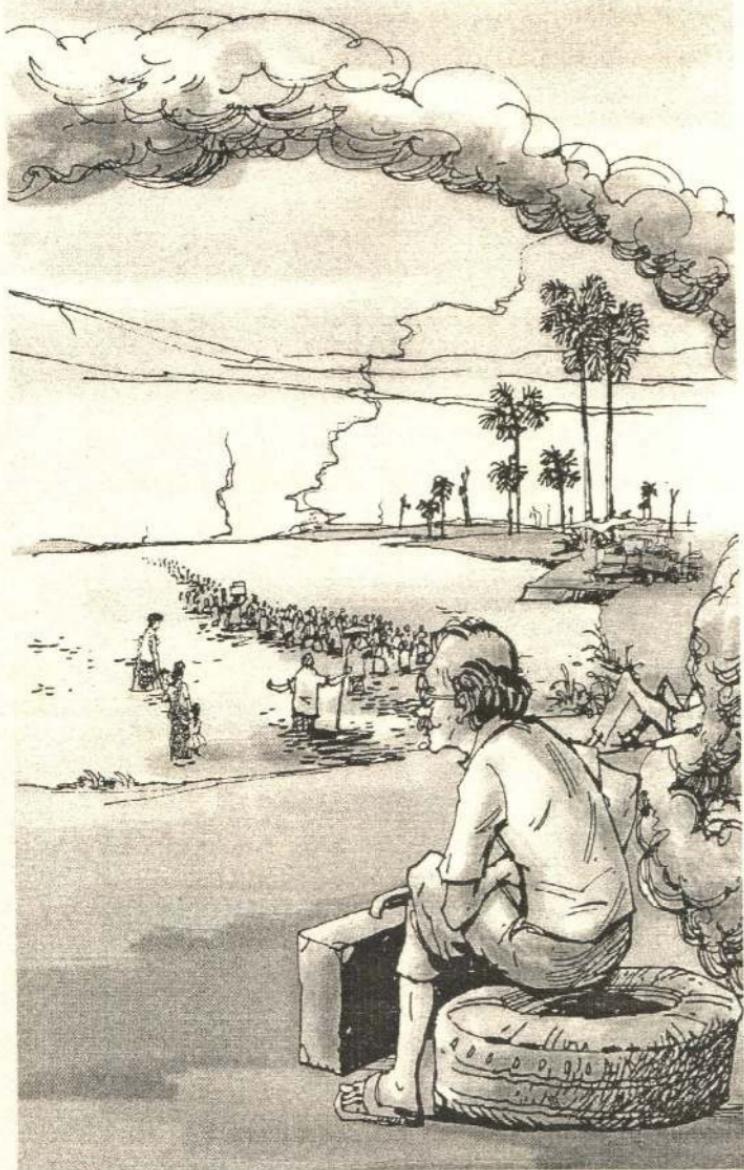

11

இரவு ஆகாரமாக பானும் பருப்பும் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது. அம்மா சோறும் சமைந்திருந்தாள். அது அப்பாவுக்காகத் தான். அப்பா பகல் சாப்பாட்டுக்கு வீட்டில் இருக்காததால் இரவைக்கு சோறு சாப்பிட்டார். மூல்லைத்தீவு தாத்தாவை சோறு சாப்பிடுமாறு அம்மா வற்புறுத்தியபோதும் அவர் பாண் சாப்பிடவே விரும்பினார்.

குழுவினர் மேசையில் அமர்ந்து சாப்பிடும் வேளையில், கடும் யுத்தம் நடந்தவேளையில் தமிழ் மக்கள் எவ்வாறு உயிரைத் தக்கவைத்துக் கொண்டார்கள் என்பதை அறிய ஆசைப்பட்டனர்.

“பரா அங்கலுக்கு யுத்தம் பற்றிச் சொல்லியே இப்பொழுது போதும் போதுமென்றாகியிருக்கும்.” யுத்தம் பற்றிக் கதைக்கும் போதெல்லாம் மூல்லைத்தீவு தாத்தா கவலைக்குள்ளாவதால்தான் அம்மா அவ்வாறு சொன்னார்.

“இல்லை மகள், யுத்தம் எங்கள் எல்லோருக்குமே வேணாமல் போய்விட்ட ஒன்று. இருந்தாலும் நாம் அதப்பற்றிப் பேசத் தான் வேணும். அதை மறந்திட்டோமென்றால் மீண்டும் அதன் ஆரம்பத்திற்கு சென்றுவிடுவோம். யுத்தம் மீண்டும் தலதூக்காம விருக்க வேண்டுமென்றால் அதன் அடிவேரைக் கண்டறிய வேணும். உங்கள் ஃபெமிலிக்கும் எனது ஃபெமிலிக் கும் இடையிலிருக்கும் ஒற்றும இலங்கையில் எல்லா தமிழ், முஸ்லிம், சிங்களக் குடும்பங்களிடையேயும் இருந்திருந்தால் யுத்தம் செய்ய வேண்டி நேர்ந்திருக்காது.”

முல்லைத்தீவு தாத்தா அவ்வாறு கூறி, சப்ப முடியாத பாணை துண்டுதுண்டாக்கி பருப்புச் சொத்தியில் ஆழ்த்தி ஊறவைத்தார். பின்னர் ஊறும் பாண் துண்டு ஒவ்வொன்றாக மிகவும் மெதுவாகச் சாப்பிட்டார். இரவைக்கு குடிக்கும் மருந்துப் பக்கற்றுகளுடன்தான் முல்லைத்தீவு தாத்தா சாப்பிட அமர்ந்தார்.

“அங்கில், நாங்கள் ரேடியோ, ரீவி, பத்திரிகைகளில் யுத்தச் செய்திகளப் பார்த்தாலும் அதில் அதிகமானவை உண்மையல்ல என்பது எங்களுக்கு விளங்கியது” பெரியமாமா அவ்வாறு சொன்னார்.

“பாக்குவெட்டிக்கு அகப்பட்ட பாக்குப் போலத்தான் நாங்கள் அகப்பட்டிருந்தோம். இரு பக்கத்தாரும் சண்டை பிடிக்கும்போது நாங்கள் உயிரக் கையில்

பிடித்துக் கொண்டு நடுவே நின்றோம். சரியாக பணியக் கைதிகள் போல. எங்கள் உயிரக் காப்பாற்றிக் கொண்டு ராணுவத்திடம் சரணடைய வேண்டிய தேவை எங்களுக்கிருந்தபோதிலும் புலி இயக்கம் எங்கள் அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தி சிறை வைத்திருந்தவங்கள். அவங்கள் நிறைய விஷயங்கள் பலாத்காரத்தின் மூலமே சாதித்தனர்....

“எங்கள் பிள்ளைகளைப் பலவந்தமாக எடுத்துச் சென்றனர். இறுதிக்கட்டத்தில் எங்கள் வைத்திருந்த தும் அதிகாரத்தால்தான். இறுதிக்கட்டத்தில் குண்டுவிழும் நாலாபக்கமும் தீயும் புகையும் மூண்டபோது சிலர் உயிர்போனாலும் பரவாயில்ல யென்று நந்திக்கடலில் பாய்ந்து தப்பிச் சென்றனர். அந்த நீருக்குள் நானும் பாய்ந்திருந்தால் இன்று இங்கிருக்க முடியாது. இறுதிவேளாயில் நான் கடவுளை நினைத்துக் கொண்டன். எனக்கு அவ்வளவுதான் ஞாபகம். பின்னர் நினைவற்றுப் போன என்னயும் இன்னும் வயதாளிகளையும் டிராக்ட்ரொன்றில் கொண்டுவந்து அகதிமுகாமில் விட்டதாக அறிந்தன். நினைவு மீளும்போது நாளொரு முகாமில்தான் இருந்தேன். நினைவு மீண்டாலும் நாலைந்து நாட்கள் நினைவற்றவன் போலவே நானிருந்தன். ரிலீஃப் கேம்பில் டாக்டர்மாரின் ட்ரீட்மெண்ட் காரணமாக நான் சிறிது சிறிதாக நோமலுக்கு வந்தேன்....

“ரிலீஃப் கேம்புக்கு வந்ததால் துன்பப்பட நேரந்தது. எங்களோடு கொண்டுவந்த சனத்துக்கு அவசரமாக

காடுவெப்பி கேம்ப் அமைத்து அதில்தான் விட்டனர். அதற்காக இனி யாருக்கும் குறை கூற முடியாது. முப்பது வருஷம் யுத்தத்தால் அடியண்ட எங்களுக்கு அந்தக் கவல புதியதல்ல. சில நாட்களில் எங்களுக்குக் கிடைக்கும் உணவு நாறியிருக்கும். சிலநாட்களில் இரண்டு மூன்று வேளைக்கு சாப்பாடு இருக்காது. உடுத் தியிருந்த உடைகளோடு நாட்கணக்காக இருக்க வேண்டி நேர்ந்தது. சிங்கள மக்கள் எங்களைக் கவனிக்க மிகவும் சிரமப்பட்டனர். மாற்றி உடுக்க உடையில்லாதபோது பழை உடையொன்றாவது கிடைப்பது எவ்வளவு பெரிய விஷயம்? சாப்பிட வழியில்லாமலிருக்கும்போது ஹெலிகொப்டரில் கொண்டுவந்து போடும் உணவு பழுதடைந்திருக்கும். எத்தன ஆயிரம் பேருக்கு சமைக்க முடியும்? எத்தன ஆயிரம் பேருக்கு சாப்பிடக் கொடுப்பது? இனி நாங்கள் நாறிய உணவச் சாப்பிட்டு வயிற்றுப் பசியைத் தணித்துக் கொண்டோம். சிலவேளை அதையும் ஏறிந்துவிட்டு பசியோடிருந்தோம். மாதக் கணக்காக முகாம்களில் அடைபட்டுக் கிடந்துவிட்டு, முகாம்களிலிருந்து வெளியே வந்தபோது சொல்ல முடியாத சுதந்திரம் கிடைத்தது போலிருந்தது.”

“இனி சரிதானே அங்கல். தமிழ் மக்களின்ற பிரச்சின தீர்ந்திட்டுதுதானே” அப்பா சொன்னார்.

“இல்ல தம்பி. ஓரிடத்தில ஆரம்பித்து, பெரிய கற்றுச் சுற்றிவிட்டு இருந்த இடத்துக்கே வந்திட்டம். மாற்றம் என்னவென்றால் இருந்த இடத்துக்கு

வரும்போது, எங்களிடம் இருந்ததெல்லாம் அழிந்து போயிட்டுது. தமிழ்மக்கள் இலட்சத்துக்கு மேல் செத்திட்டாங்க. தோட்டம், வயல் நிலமெல்லாம் நாசமாகிவிட்டன. எங்கட கலாசாரம் யுத்தத்தால் சீரழிந்துவிட்டது. பார்க்குமிடமெல்லாம் உடைந்து சிதறிய காட்சியையே காண்கிறோம். முழு நிலமும் புதைவெடிகளால் நிரம்பியிருக்கு. மக்களின் மனம் ரொம்பவும் நொந்து போயிருக்கு. இதையெல்லாம் திரும்ப சீராக்க இன்னும் எவ்வளவு காலம் போகும். எங்கள் இளம் பெடியன்கள் ஏன் தற்கொலைக் குண்டுதாரிகளாக மாறினாங்களென்று நான் சிலவேளை யோசிப்பதுண்டு. நாங்க வாழ்றதுக்க எவ்வளவு ஆசப்படுறம்? சாவதற்கு எவ்வளவு பயப்படுறம்? அப்படி வாழ்வதற்கு ஆசயும் சாவதற்கு பயமுள்ள இளைஞர்கள் தற்கொல குண்டுதாரிகளாக மாற்ற பிரபாகரனால் முடிந்ததென்றால், தமிழ் மக்களுக்கு நியாயமான பிரச்சினை இருந்ததுதானே காரணம்? உலகத்தில் எங்காவது மனிதர்கள் தங்களுக்குத் தாங்களே வெடிக்கவைத்துக் கொண்டு செத்ததில்லயே தம்பி. யுத்தம் முடிந்தபோதும் அந்தப் பிரச்சினைக்கு தீர்வு கிட்டியதா?"

"இனி, பிரச்சினைக்கு தீர்வுதே ஏன் அங்கல் பிரபாகரன் வன்முறைய தெரிவுசெய்து கொண்டார்" அப்பா இன்னுமொரு இடைக்கேள்வியைக் கேட்டார்.

"எங்க நாட்டுக்கு சமூகத்தில் எல்லாரயும் சமமாகப் பார்க்கிற தன்மை இருக்கவில்லயே. அதை

நல்லமுறையில் கேட்டபோது கொடுக்கவில்ல. அதனாலதான் அவங்க வன்முறைய தெரிவு செஞ்சாங்க. மற்றது சமத்துவம் கிட்டாமல்போனது சிங்கள சமூகத்தால் மட்டுமல்ல. எங்கட சமூக அமைப்பில் சாதிப்பாகுபாடு இருக்கு. சாதிகளாக பிரிந்துநின்று தாழ்ந்த சாதியினருக்கு எந்த வகையிலயும் தலைதூக்க இடம் கொடுக்கல்லயே. பிரபாகரன் இந்த இரண்டு சவால்களையும் தோற் கடிக்கச் செய்ய பயங்கரவாதத் கையிலெடுத்தமை தவறுதான். இருந்தாலும் எங்கட சமூகத்தில் சமத்து வம், சகோதரத்துவம் இல்லாமல் போனதல்லவா அடிப்படைக் காரணம்?"

"சரி அங்கல், எங்கட சமூகத்தில் சமத்துவம் ஏற்பட என்னதான் செய்யணும்?" பெரியமாமா கேட்டார்.

"அதற்கான விடை இந்த நாட்டை ஆட்சிசெய்த, ஆட்சி செய்து கொண்டிருக்கிற எல்லோருக்கும் தெரியும். இருந்தும் அவங்க கையில ஆட்சி வந்ததும் விடையை மறந்து போய்விடுறாங்க. அந்த விடைபற்றி மனப்பூர்வமாக நினைக்கிற நாளிலதான் எங்களுக்கு சமாதானம்கிட்டும். தமிழ், முஸ்லிம், பேகர் மக்களை சமானமாக மதிக்க தயாரில்லாத குறுகிய சிந்தன கொண்டவங்களின்ற நெருக்குதலால் தான், ஆட்சியாளர்கள் சரியான விடைகொடுக்க பின் வாங்கிறார்கள். எங்கள் தமிழ் மக்கள் குலபேதத்தியும் குறுகிய எண்ணாங்களையும் கைவிட்டு தங்கள் இனத்தின் மத்தியில் சமத்துவத்தை முதலில்

மூல்லைத்தீவு தாத்தா

கட்டியெழுப்பனும். சிங்களவர், தமிழர், முஸ்லிம்கள் அத்தனபேரும் சமமானவர்களென்று ஏற்றுக்கொள்ள எல்லோராலும் முடியுமாகணும்.....

“அதனால் நாங்க எங்க நாட்டுப் பிள்ளைங்களுக்கு உண்மயச் சொல்லிக் கொடுக்கணும். அப்போதுதான் அவர்களும் இந்தப் பிரச்சினக்கி சரியான முடிவைத் தேடிக் கொள்வாங்க.... தம்பீ”

மூல்லைத்தீவு தாத்தா அவ்வாறு சொல்லி கைகழுவ தயாராகும்போது, பெரிய மாமா இன்னொரு பாண்துண்டு சாப்பிடுமாறு வற்புறுத்தினார்.

“இல்லை போதும் தம்பி, எனது நண்பர் இல்லாவிட்டாலும், எனது நண்பரின் பிள்ளைகள் என்னை நன்றாகக் கவனித்தனர். உங்களது இந்தச் சின்னப்பிள்ளைகள் என்ற மனக் கவலயப் போக்கினாங்கள். என்னைப் பார்க்க நுவன் தம்பியும் வந்தது எனக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சி. மிலிஸ் சுமன்ஸேகரவும் மகனும் என்னை நன்றாக உபசரித்தனர்”

மூல்லைத்தீவு தாத்தா அவ்வாறு சொல்லி, கவரிலிருந்து மருந்து வில்லைகளைத் தேர்ந்தெடுத்து விழுங்கினார். மூல்லைத்தீவு தாத்தா நாளை காலையில் மீண்டும் சென்றால் தனக்கு பெரும் சோம்பளைக் கிருக்குமென இலிதுவுக்கு விளங்கியது. ஹிருனியும் அப்படி நினைத்திருப்பாள். ருவிரவும்

ருவினியும் பெரியமாவும் பெரியமாமியும் நாளை காலையில் அவர்களது வீட்டுக்குப் போய்விடுவார்கள். அப்போது முழுவீடும் பாழடைந்து விடுமென்று இலிது யோசித்தான். இருந்தாலும் மூல்லைத்தீவு தாத்தா அவரது ஊருக்கு போக்கத்தானே வேண்டும்? அவ்வாறு நினைத்து இலிது மனதைச் சரிப்படுத்த முயற்சித்தான்.

12

அடுத்தநாள் காலை உணவு சாப்பிட்டபின் மூல்லைத்தீவு தாத்தா மீண்டும் செல்லத் தயாரானார். கூடவே பெரியமாமா குடும்பத்தவர்களும் தயாராகினர்.

மூல்லைத்தீவு தாத்தா பெட்டியிட்ட நீளக்கை சேட்டும் நீட்டக் காஞ்சட்டையும் செருப்பும் அணிந்திருந்தார். அந்த உடுப்புக்கள் பழசாகிப் போனவைதான்.

அம்மா காலைச் சாப்பாடாக எல்லோருக்குமே பாற்சோறு சமைத்திருந்தார். சாப்பாட்டு மேசையில் முதல் நாளிருந்த பேச்சு குறைந்து போயிருந்தது. மூல்லைத் தீவு தாத் தா விடைபெறுவதால் எல்லோருக்கும் ஏற்பட்டிருந்த துக்கத்தை அங்கு நிலவிய அமைதி எடுத்துக்காட்டியது.

“எப்படி இப்போ பரா அங்கில் திரும்பிப் போகப் போறீங்களா?”- பெரியமாமா கேட்டார்.

“வவுனியா வரயில் புகைவண்டியில் போக யோசித்தன். அங்கிருந்து பஸ்ஸேற்றலாம்”

“மிஸ்டர் பரராஜுசிங்கம் மூல்லைத் தீவுக்கு போகும்போது இரவாகி விடுமல்லவா? இரவாகும்போது போக பஸ்ஸிருக்குமா?”

“அங்கலுக்கு நீண்டதாரம் செல்வது கஷ்டமாக இருக்குமே”

“வவுனியாவுக்குப் போய் அதுபற்றி யோசிக்கிறன். வவுனியா போகும் போது இரவாகிவிட்டால் ஸ்டேஷனில் தூங்கிவிடலாம். ரயில்வே எனக்குப் பழக்கப்பட்ட இடம்தானே. ஸ்டேஷனில் வாங்கின் மேல் தூங்கிவிட்டு காலையில் புறப்படலாம்”

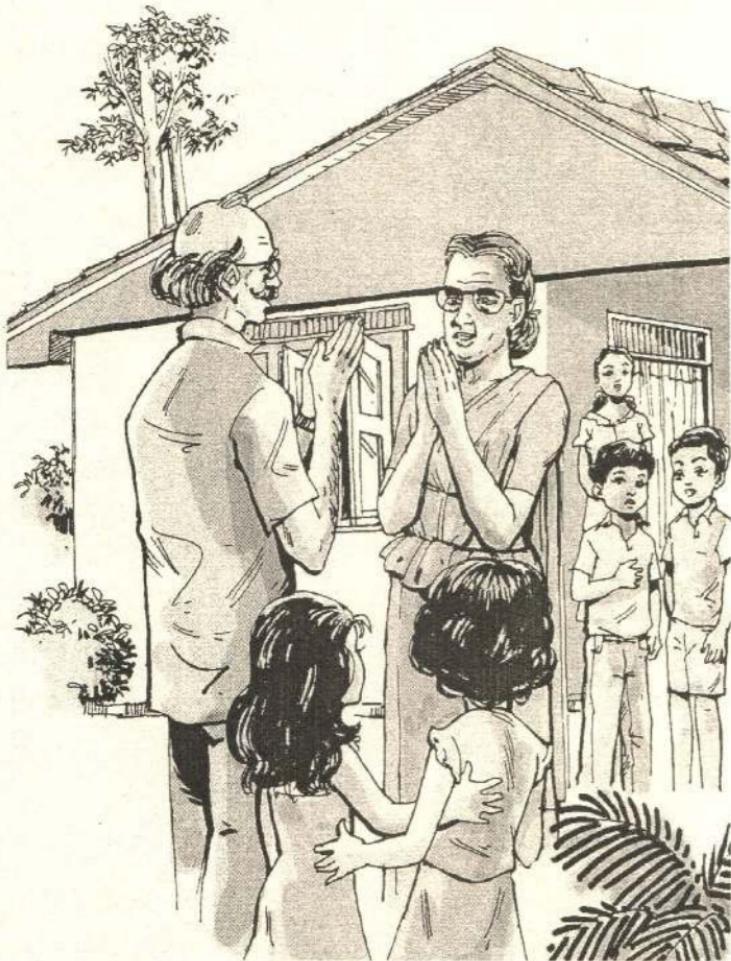
“என்ன அங்கல் வவுனியாவில் தங்குவதற்கு தெரிந்த, பழகிய யாருமில்லயா?” அம்மா கேட்டார்.

“வவுனியாவில் தெரிந்தவங்கள் இருந்தார்கள். அவங்கள் இப்பொழுது அந்த இடங்களில் இருக்கிறாங்களாவென்று தெரியவில்லை மகளே! மற்றது முகாம்களில் இருந்த எங்களுக்கு வாங்கின் மேல் தூங்குவது எவ்வளவு வசதியானது? ஸ்டேஷனில் ரெஸ்ட் ரூமிலும் தூங்கலாம்தானே?”

புகையிரத நிலையத்தில் தங்குவது பற்றி மூல்லைத்தீவு தாத்தா இதமாகக் கதைத்தபோதும் அம்மா, மாமா, பாட்டி எல்லோருக்குமே அது கவலையளித்தது.

“நெவர் மைண்ட் இட்ஸ் ஓகே”

“அப்படியென்றால் நாங்கள் பரா அங்கலை ஸ்டேஷனில் விடுவோம். ஒன்பது மணியளவில்

கொழும்பிலிருந்து ட்ரயினோன்று வெளிப்படுமென்று நினைக்கிறன்”

“ஓம் தம்பி. அது எக்ஸ்பிரஸ் ப்ரயின் ஒன்று. சீக்கிர மாகப் போகும்” மூல்லைத்தீவு தாத்தா சொன்னார்.

எல்லோரும் விடைபெறும் நேரம் வந்தது. மூல்லைத் தீவு தாத்தா, பெரியமாமா, பெரியமாமி, ருவிர, ருவினி எல்லோரும் விறாந்தைக்க வந்தனர். அவர்களை வழியனுப்ப அம்மா, அப்பா, பாட்டி, ஹிருனி, இளிது.... இப்படி அனைவரும் சேர்ந்தனர்.

“சரி மிளில் சுமன்ஸேகர நான் போய் வாரன். எனக்கு செய்த உபசரிப்புகளுக்கு மிகவும் நன்றி. மகள்மாரின் சாப்பாடு நல்ல சுவை. முடியுமாயின் நான் திரும்பவும் வாரன். எனது வயதும் நோயும் காரணமாகத் திரும்பவும் வருவது பற்றி புரோமில் பண்ண முடியாது”

“அப்படிச் சொல்லாதீங்க பரா அங்கல். எங்கட அங்கல் இன்னும் நீண்டகாலம் வாழலாம்” அம்மா மூல்லைத்தீவு தாத்தாவின் மனதைச் சாந்தப்படுத்தும் விதமாகச் சொன்னார்.

“பார்ப்போம்”

“பிள்ளைகள் வாருங் கோ. தாத் தாவோட கதையுங்க” அவ்வாறு சொன்ன அம்மா முழந்தாளிட்டு நின்று தாத்தாவை வணங்கினார். அம்மாவை அனுசரித்து இளிதுவும் ஹிருனியும் மூல்லைத்தீவு தாத்தாவை வணங்கினார். மூல்லைத்தீவு தாத்தா

மூல்லைத்தீவு தாத்தா

மிகுந்த அன்போடு இலிதுவினதும் ஹிருனியினதும் தலையை முத்தமிட்டார்.

அதன் பின்னர் பெரியமாவும் பெரியமாமியும் மூல்லைத்தீவு தாத்தாவை வணங்கினர். ருவிரவும் ருவினியும் வணங்கினர். மூல்லைத்தீவு தாத்தா அவர்களதும் தலையை முத்தமிட்டார்.

இலிதுவும் ஹிருனியும் பெரியமாமாவையும் பெரிய மாமியையும் வணங்கினர். ருவிரவும் ருவினியும் பாட்டியையும் அம்மாவையும் அப்பாவையும் வணங்கினர். எல்லோரது கண்களிலும் கண்ணீர் நிரம்பியிருந்தது.

“திரும்பவும் எங்களால் சந்திக்க முடியுமென்று நான் நம்பவேயில்ல. இருந்தும் அந்த அதிர்ஷ்டம் எங்களுக்கு எப்படியாவது கிடைத்தது. நாங்கள் மிஸ்டர் சுமன்ஸேகரவும் மிஸிஸ் சுமன்ஸேகரவுடனும் நல்ல ஃபிரன்ட்சிப்பொன்றை நடாத்திக் கொண்டிருந்தோம். இருந்தும் எங்கள் பிள்ளைகள் தூரமாக வேண்டி நேர்ந்தது. பரவாயில்ல. இந்தச் சின்னபை பேரப்பிள்ளைகளும் எனது பேரப்பிள்ளைகளும் நல்ல நண்பர்களாக வேணும். அதுதான் எனது ட்ரீம். ஐஃப்னாவுக்கு ரயில்பாதை அமைத்தால் யாழ்தேவியில் நீங்கள் அங்கே வரவேணும்.

“நான் அவசரமாக வந்ததெல்லாம் இதைச் சொல்வதற்காகத் தான். இலங்கை மக்கள் எல்லோருக்குமே இதைச் சொல்லிக் கொடுக்க எனக்குத் தெரியல்ல. எனக்குத் தெரிந்த இடத்தில்

ஆரம்பித்தேன். உங்கள் அனைவருக்கும் கடவுள் துணை”

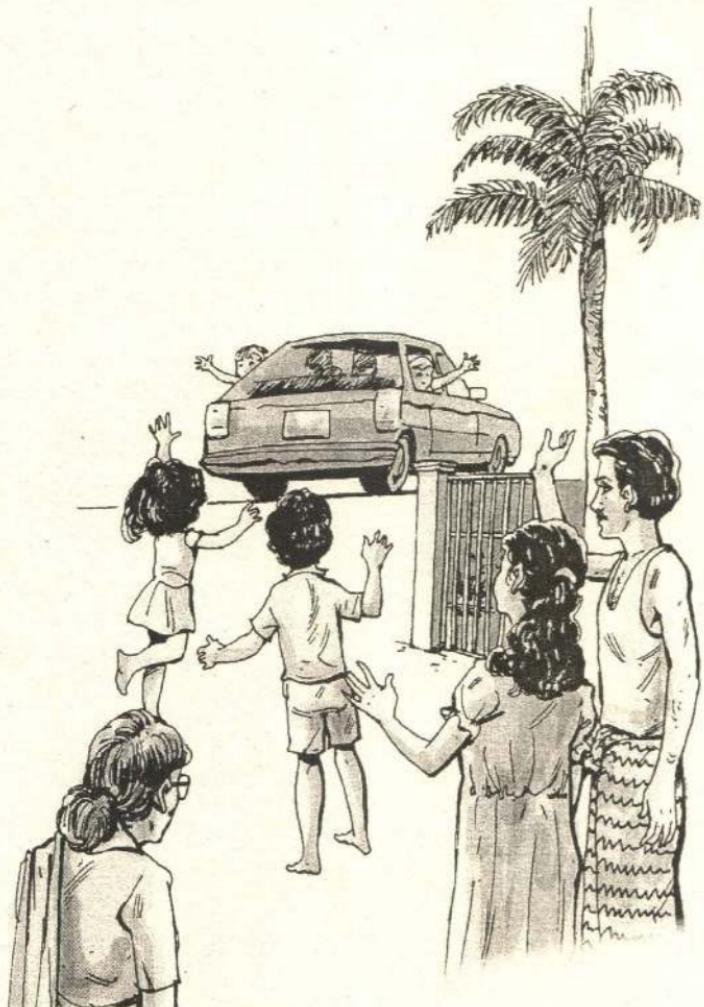
மூல்லைத்தீவு தாத்தா இறுதிச் சொற்கள் சிறிதையும் பாட்டியின் அருகே சென்று அவளது கையைப் பிடித்தபடியே சொன்னார். இறுதியாக இருவரும் கைகளைக் கோர்த்து ஒருவரையொருவர் வணங்கினர்.

பெரியமாமா காரின் முன் கதவைத் திறந்து மூல்லைத்தீவு தாத்தாவை அமரச் சொன்னார். பெரியமாமியும் ருவிரவும் ருவினியும் பின்பக்கம் ஏறிக் கொண்டனர். கார் புறப்படும்போது வீட்டிலிருந்த அனைவரும் காரில் இருந்தவர்களுக்கு கையசைத்தனர். அவர்களும் கேற்றுக்கு வெளியே சென்று மறையும்வரை கையசைத்தனர். இளிதுவுக்கும் ஹிருனிக்கும் சொல்லிக் கொள்ளமுடியாத வெறுமை தெரிந்தது.

“பிள்ளைகளின் தாத்தா இருந்திருந்தால் இன்றைக்கு எவ்வளவு மகிழ்ச்சியாக இருந்திருக்கும்”- கார் மறையும்வரை பார்த்தபடியிருந்த பாட்டி ரொன்னாள்.

“நாங்களும் மூல்லைத்தீவுக்குப் போய் சுற்றிவிட்டு வருவோம். மூல்லைத் தீவு தாத்தாவையும் பார்த்துவிட்டு, யாழ்ப்பாணத்தி நெய்னாதீவுக்கும் போய் வணங்கிவிட்டு வரலாம்” அம்மா சொன்னாள்.

“அது நல்லது”- பாட்டி கூறினாள்.

“ஆனால் அம்மா, பெரியமாமா வீட்டாரும் வரவேணும்” - ஹிருனி ஒரு விதிமுறையை முன்வைத்தாள்.

“இங்க இவ இப்போதே தயாராகி” அப்பா பகிடியாகச் சொன்னார்.

இலிதுவுக்கு மூல்லைத்தீவு தாத்தா சொன்ன சில விடயங்கள் இரவு படுக்கைக்குச் சென்றபோது ஞாபகம் வரத் தொடங்கின.

“புத் த சமயம் சொல் லும் மறுபிறப் பு உண்மையென்றால் சிங்கள மக்கள் அடுத்த ஆத்மாவில் தமிழ் மக்களாய் பிறக்க முடியும். தமிழ் மக்கள் சிங்களவர்களாகப் பிறக்கலாம். முஸ்லிமாகவோ, பேகராகவோ பிறக்கவும் இயலும்”

விடைபெறும் போது மூல்லைத்தீவு தாத்தா சொன்ன கதையும் இலிதுவுக்கு ஞாபகம் வந்தது.

“இந்த சின்னப் பேரப்பிள்ளைகளும் எனது பேரப்பிள்ளைகளும் நல்ல நண்பர்களாக வேணும். அதுதான் எனது கனவு”

மூல்லைத்தீவு தாத்தாவின் கனவை நனவாக்க முடியுமாயின் எவ்வளவு நல்லதென இலிது நினைத்தான்.

முல்லைத்தீவு

தாத்தா

சிட்னி மாகஸ் டயஸ்

பிரபல எழுத்தாளரும் சிறுவர் இலக்கியவாதியான சிட்னி மாகஸ் டயஸ் பல்வேறு சிறுவர் நூல்களின் ஆசிரியராவார். இவரது சிறுவர் நூல்கள் பெரும்பாலும் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளனம் வித்துறைக்கத்தக்கது.

சிறுவர் இலக்கியத்திற்காக பல விருதுகள் பெற்றுள்ள இவர் ஆணமடுவை தோதென்ன அபிவிருத்தி நிலையத்தின் பணிப்பாளராக கடமையாற்றுகிறார். இவரது புது நூலான 'முல்லைத்தீவு ஸியா' என்ற புத்தினைஞர் நாவலின் தமிழ் மொழி பெயர்ப்பே 'முல்லைத்தீவு தாத்தா' ஆகும்.

எழுத்தாளர் மட்டக்களப்பு ஊக்குவிப்பு மையத்தின் இன நல்லுறவுக்கான 'தமிழ்யல்' விருது சென்ற ஆண்டு இவருக்கு வழங்கப்பட்டுமை குறிப்பிடத்தக்கது.

-ஸால் பிளா-

TP 130-01-2011-11-T

ISBN 978-955-1848-59-

THOTHANNA PUBLISHING HOUSE

Uswewa Road, Anamaduwa, Sri Lanka.

Telephone: 032-2263446 E-mail: thothanna@yahoo.com

Web: thothannabooks.com

978-955-1848-59-0

LKR 200/-